

Laukkaset

Laukkasten sukuseura ry:n jäsenlehti 2/2016

Laukkaset

N:O 2 / 2016, Marraskuu

Laukkasten sukuseura ry:n jäsenlehti

21. vuosikerta

Osoite: Laukkasten Sukuseura ry
Ansa Haapalainen
Niittypolku 3 A 6, 79600 Joroinen

ISSN 1239-8993

SISÄLLYSLUETTELO

Pääkirjoitus - Hyvä Laukkaset - lehden lukija	3
Papin palsta	4
Ystävät ja suvun jäsenet!	6
Laukkasten savolaisista juurista	8
Tavoitteesta todeksi. Aimon lähisukukirja valmistui	10
Äidin kapiokirstu	12
Vanhan valokuvan kertomaa	13
Serkkujen syysretki v 2015	14
Juvan Laukkasten Serkkujuhla	16
TIEDOTUKSIA JÄSENILLE	18
Laukkaset ja DNA	20
Laukkaset ulkomailla	22
Ruotsiin töihin	23
Laukkanen ja vävy maailmalla	25
Eero Laukkasen kuulumisia Floridasta	28
Rakkaat Laukkaset	30
Kiveen hakattu prologi	32
Perttelin tulin Laukkassii	34
Laukkasten sukuneuvosto 2015-2018	35

Sukuseuran kotisivut osoitteessa:
www.laukkaset.org

Vastaava toimittaja:
Toimituskunta:

Ansa Haapalainen
Ritva Laukkanen, Päivi Turtiainen,
Johanna Lindbohm, Jaana Väisänen
Grano Oy, Mikkeli

Taitto:
Etukansi:
Takakansi:

Kansallisintumme syksyisellä lammella. Kuva:Jani Riipinen
Joutsenperhe 5.11.2016 Mikkelin Laihalammella etelän
muuttopäivän aattona. Kuva:Jani Riipinen

Hyvä Laukkaset - lehden lukija!

Tätä kirjoittaessani kesä on kääntynyt syksyksi. Runsas omena-, sien- ja puolukkasato on säilötty talven varaksi. Kullankeltaiset, punaiset ja ruskeat lehdet ovat jo osin varisseet maahan ja luonto valmistautuu jo kiireen vilkkaa levolle.

Kun luet tätä, joulukolkuttaa eteisen ovelle. Vuoden pimein aika on käsillä. Kynttilät ja ulkovalot valaisevat ja luovat tunnelmaa. Valoa kohti kuitenkin kuljetaan.

Tämän lehden teema, ulkomailla asuneet/asuvat Laukkaset, vie meidät lukijat pois koto-Suomesta, kauas eksoottisiin, vieraisiin maihin tai tuohon läntiseen naapurimaahan. Meissä Laukkasissa on ollut rohkeutta kokeilla siipien kestävyttä myös uskallusta vaativissa muutoissa. Minä itse olen asunut kesällä 1977 USA:n Wyomingissa kolme kuukautta. Olin Girl Scout National Center Westissä, Kalliovuorten kuppeessa, vaellusleiriohjaajana. Ympäri Amerikkaa tulleet 15 – 16-vuotiaat tytöt opettelivat luonnossa selviytymistä alkeellisissa oloissa. Siellä minäkin opin selviämään tarvittaessa vähin tavaroin, luottamaan karttaan ja suunnistustaitooni sekä arvostamaan suomalaisuuttani ja saamaani koulutusta.

Tapasin siellä myös kaukaisia sukulaisiani, isäni isosedän pojan. Kalle Charles Laukkanen muutti joskus 20-luvulla Juvalta Amerikan itärannikolle. Hän löysi sieltä suomalaisen vaimon ja perusti perheen. Vanha pari osasi vielä äidinkieltään, lapsista vain vanhin tapaili suomen sanoja. Lyhyt sukulaistapaaminen jäi hyvin mieleeni. Harmittelen, kun en ymmärtänyt tuolloin kirjoittaa heidän tarinoitaan muistiin.

Vielä muutama sana sukuneuvoston toiminnasta. Sukukirjaprojekti etenee suunnitellusti. Toivon mukaan saamme mahdollisimman mo-

Pääkirjoitus

nesta sukuhaarasta DNA-tutkimustietoa sukuaarojen yhdistämistä varten. Sukuneuvoston päätös korvata puolet tutkimuskuluista nostanee innostusta asiaan. Tavoitteena on edelleen saada kirja myyntiin 2018 sukujuhlaan. Facebook -sivullamme on jo yli 185 jäsentä. 200:s jäsen saakin sitten yllätyspalkinnon. Liity siis joukkoon. Ohjeet löytyvät tästä lehdestä. Kotisivupäivitykset vaativat vielä tehostamista. Lupaan yrittää parhaan kykyni mukaan parantaa tapani asiassa. Omatuntoni soimaa tässä kohdin.

Jäsenmäärämme on laskusuunnassa. Kahdesta uudesta jäsenestä saa palkkioksi keittokirjan tai seinälaatan ja kolmesta pöytälipun, isännänviirin tai keittokirjan. Nyt toivoisinkin kaikkien osallistuvan ensi vuoden jäsenhankintatalkoisiin.

Kauniiksi lopuksi toivotan Sinulle ja läheisillesi iloa, valoa ja lämpöä jouluaikaan ja uuteen vuoteen 2017!
Ansa Haapalainen, o.s. Laukkanen

Minä olen sinut nimeltä kutsunut

Laukkasia on Suomessa jo tuhansia, meitä on nykyään kaikilla asutuilla mantereilla. Ei ole ihme, että meitä on niin monta, ulottuvathan sukumme juuret jo myöhäiskeskiajalle saakka. Laukkasten suku kuuluu tyypillisiin Itä-suomalaisiin sukuihin, jossa suvulla tai heimolla on ollut suurempi merkitys kuin asuinpaikalla. Jollakin tavalla meidän sukumme taival on verrattavissa Vanhan Testamentin kertomuksiin Israelin suvun vaiheista. Sielläkin sukujuuret ovat tärkeämpiä kuin se missä milloinkin asutaan. Sielläkin on sukututkimuksen tapaan kaipuuta koota yhteen suku "vielä kerran".

Jesajan kirjassa sanotaan: "Älä pelkää. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun". Tätä kohtaa on usein tulkittu niin, että se tarkoittaa ennen kaikkea yksittäistä ihmistä, joka saa rohkaisua Jumalalta, koska Jumala tuntee hänet nimeltä, ja hän on siis jotakin erityistä. Jumala tuntee minutkin henkilökohtaisesti ja kuulee rukoukseni. Se rohkaiseekin paljon, varsinkin vaikeuksien keskellä. On kuitenkin hyvä muistaa, että mihin tämä Jesajan kirjan kohta liittyy. Nimeltä kutsuminen liittyy Jumalan suojelukseen jo aiemmin Jaakobin suvun (Israelin suvun) historiassa. Myöhemmin samassa luvussa annetaan lupauksia koota tuo suku kansojen joukosta yhdeksi jälleen. Siis tämä kohta nimeltä tuntemisesta tarkoittaakin alun perin ennen kaikkea Jaakobin suvun nimeltä tuntemista ja tämän suvun ainutlaatuisuutta Jumalan silmissä entisinä aikoina ja tulevaisuudessa.

Ehkä tekin, jotka olette ahkeroineet Laukkasen suvun asioissa, olette kokeneet jotakin semmoista, että kokoaisitte Laukkasen suvun

"kadonnet lampaat" ja saisitte iloita jälleennäkemisestä. Myös se on tärkeää, että jokainen suvun jäsen saisi oman paikan sukupuussa. Tällöin hän olisi samalla suuren suvun jäsen ja ainutlaatuinen yksilö, joka tunnetaan nimeltä sekä sukunsa että oman sukupuussa olevan paikkansa kautta.

En voi verrata Laukkasen sukua "jumalallisuuden" puolesta Pyhän kirjan valitun suvun historiaan. Mutta olen kuullut monesta sukuni jäsenistä, jotka ovat toimineet aktiivisesti seurakunta- ym. hengellisessä työssä. Osa on myös toiminut "virkapappeina", kuten itsekin toimin.

Seuraavassa kertomuksessa sukumme historiasta tulee esiin, että sukumme on aiemmin jopa tietämättään vaikuttanut Suomen hengelliseen historiaan. Pyhäjärven entinen kirkkoherra Jarmo Saksman, joka on tutkinut pielaveläisiä sukuja, kertoi minulle seuraavaa: Savon kuuluisan herännäisliikkeen perustaja Paavo Ruotsalainen oli etsinyt elämänsä tarkoitusta ja omiin sisäisiin ahdistuksiinsa vapautusta. Hänelle kerrottiin, että eräs seppä Jaakko Högman on sellainen uskon mies, että hän voisi auttaa. "Ukko-Paavo" oli kuullut, että Högman asui eräitten Laukkasten pihapiirissä Pielavedellä. Niinpä Paavo lähti Niilsästä Laukkasten taloon Pielavedelle. Siellä kerrottiin, että seppä Högman oli jo muuttanut muualle, Laukaan pitäjään. Sinne Paavo Ruotsalainen lähtikin ja siellä hän kohtasi Högmanin, jonka kerrotaan sanoneen nämä kuuluisat sanat, jotka muuttivat Paavon elämän suunnan: "Yksi sinulta puuttuu, ja sen mukana kaikki, Kristuksen sisällinen tunto". Laukkasilla oli siis osansa myös Herännäisyyden syntyhistoriassa!

Nuo eräät Pielaveden Laukkaset osallistuivat Jumalan työhön ehkä tietämättään. Mekään emme aina tiedä miten Jumala toimii. Emme-kä tiedä mikä teko, sana tai ehkä tien näyttäminen johdattaa jonkun toisen Kristuksen luo. Tätini sanoi aikoinaan, että meidän sukumme on Jumalan erityisessä puhuttelussa. Olen ajatellut, että se tarkoittaa, että emme pääse Jumalasta eroon. Tai toisin sanoen, Jumala ei päästä meitä, Jumala ei hylkää meitä. Jumala ei hylkää minua, sillä hän on minut nimeltä kutsunut ja hän on myös meidän läheisemme nimeltä kutsunut. Kristittyinä saamme luottaa siihen, että Jeesuksen rakkaus ja anteeksianto on turvallinen perusta johon voimme jättää itsemme ja läheisemme. Se on se "Kristuksen sisällinen tunto", joka ei ole meidän tekojemme seurausta. Voimme myös muistella heitä, jotka ovat omasta vajavaisuudesta huolimatta olleet uskon esikuvia erityisesti rukoilijoina ja Jumalan johdatukseen luottavina ihmisinä. Saamme rukoilla myös tänään omille sukulaisillemme kaukana ja lähellä iankaikkisen Jumalan suojelusta Jesajan kirjan sanoin:

*"näin sanoo Herra,
joka sinut loi, Jaakob,
joka sinut muovasi, Israel:
-- Älä pelkää.
Minä olen lanustanut sinut.
Minä olen sinut nimeltä kutsunut,
sinä olet minun.
Kun kuljet vesien halki,
minä olen sinun
kanssasi,
kun virtojen poikki,
ne eivät tempaa sinua mukaansa,
kun astut tulen lävitse, sinä et pala
eikä liekki sinua polta."
(Jes 43:1-2)*

Seppo Laukkanen
Kuurojen pappi
Mikkelin piiri

Ystävät ja suvun jäsenet!

”Jumala saa teissä aikaan sen, että tahdotte tehdä ja myös teette niin kuin on hänen hyvä tarkoituksensa.” (Fil.2:12)

Katselin seinää maalaavan, jo eläkeikää lähestyvän ammattimiehen työn jälkeen. Käsi oli vakaa ja työn jälki erinomaista. Valkoinen maali levittäytyi seurakuntasalin seinään kuin taiteilija olisi siveltimellään viimeistellyt maalaustaan. Katselin maalarimestaria ja totesin työn jäljen loistavaksi. Kysäisin kuin ohimenneen, miksi hän tekee näin hyvää työtä? Hän katsoi minua, seurakunnan kirkkoherraa silmiin ja vastasi: ”Se on sitä ammattimiehen ylpeyttä. Hyvää työtä ei tarvitse korjata!”

Isoisäni oli nuoruuteni töitten opastaja kun oma isä oli Neuvostoliiton pommikoneiden tuhon uhrina sodan aikana menehtynyt. Ukki seurasi töitani ja sanoi usein: ”Tee hommasi niin hyvin, ettei sitä tarvitse heti korjata!” Se on ollut hyvä neuvo elämän matkalla, vaikkei se joka saarnaan olekaan ehtinyt. Joskus on sitä heikompaakin satsia joukkoon mahtunut. Kun nimittäin paljon yrittää, joukkoon väkisinikin pujahtaa puolinaista, jos ei sitten jonnin joutavaa.

Isoisäni oli taitava rekien, kärrien ja työkalujen valmistaja. Kodin keittiö oli mummon kertoman mukaan usein täynnä jos jonkinlaista työkalua ja puuainesta, josta muotoutui tarve-esine. Perhe sieti tätä, koska ukki niistä saamallaan tuloilla maksoi vanhoja seminaarivelkojaan. Vaati varmasti monta iltapuhdetta, jopa yön tunteja, että kaunis kirkko- tai työreki valmistui. Siinä ohessa ukki rakenteli pöytiä, kaappeja ja sänkyjä, kaikkea mihin vain aikaa löytyi. Ja tuossa työssä hän pyrki tekemään kaiken niin hyvin kuin osasi.

Äitini valmistui kansakoulun opettajaksi Jyväskylän seminaarista varsin nuorena, 20-vuotiaana. Ensimmäisessä työpaikassaan Ilo-mantsin Sonkajan kansakoulussa hän alkoi rakentaa kotiaan ja hankki ensimmäisellä kuukausipalkallaan kaapin. Tuo vuonna 1930 han-

kittu äitini ensimmäinen huonekalu kulkeutui aikanaan kotiini ja päätimme vaimoni kanssa sen kunnostaa. Lapsemme pitivät aluksi meitä hieman hoopoina, mutta ihmettelivät aikanaan kaunistusta, uuden maalipinnan ja helat saanutta kaappia. Siitä lähtien kaappi on tervehtinyt sisään tulijoita eteisemme seinän vieressä. Tuo vanhan kaapin ei ole koskaan tarvinnut hävetä olemassaoloaan. Se on sellaisenaan, vanhana ja käytössä kuluneenakin ollut kotimme kaunistus.

Mietin hetken sen tekijää, joka ei ole tiedossani. Tuo tuntematon puuseppä teki erinomaista työtä ja kaappi yhä yli 85 vuotta myöhemmin, minua vanhempana, on kotimme erinomainen tervehtijä ja kuin käyntikorttimme eteistilassa. Näen tuossa kaapissa ammattiyllpeyttä, mutta myös Jumalan antaman taidon tuloksen. Jospa me, mitä me sitten teemmekin, muistaisimme lahjojemme antajaa ja kaiken ylläpitäjää, joka tahtois meidän täyttävän osamme mahdollisimman hyvin tässä maailmassa! Ehkä me emme kärräisi vanhaa niin herkästi kaatopaikalle vaan antaisimme vanhan kaapin kertoa oman tarinansa seuraavillekin sukupolville.

Vanha sukupolvi säästi ja hoiti hyvin saamaansa omaisuutta. Voi olla, että sellainen vanha tyyli ei oikein sovi nykyaikaan. Nyt pitäisi osata tuhjata ja ostaa uutta, jotta elintaso nousisi! Mikä lienee totuus? Tuskin vanhat tavat ja hyvät säästämisen ohjeet nytkään ovat turhia, jos ne ovat hallitusti ohjanneet elämää aikaisemmin. Ehkä meidän ei tarvitse säästää samalla tavoin kuin vanhempamme sen tekivät, peläten huonojen aikojen taas koittavan! Oman isoäitini ohjeen mukaan ”ainakin arkkurahat” piti säästää. Tosin hän säästi paljon muutakin. Kun aikanaan selvittelin mummon ja ukin jälkeen heidän kotiaan, sieltä kahverin nurkasta löytyi sokeri- ja jauhosäkki” niiden pahojen aikojen varalle”. Sota, Siperiako vai köyhyysden pelko lienee heitä opettanut? Jokainen huonekalu oli kuin aarre, monet vielä itse tehtyinä ja

vuosikymmenet säilyneinä. Vanhalla oli merkityksensä, tarkoituksensa ja tekijänsä. Joku oli siinäkin näyttänyt lahjansa ja taitonsa tuleville sukupolville. He näkivät siinä Jumalan hyvän

tarkoituksen toteutuneen ja arvostivat sitä. Oliko siinä oppimisen aihe myös meille?

Tapio Turunen, rovasti

Eteiskaappi

Kirjoittaja: Rovasti Tapio Turunen s. 1938 Kiihtelysvaara, el. kirkkoherra Hyvinkää, äiti: Aino Turunen e. Kortelainen s. 1.5.1910 Kiihtelysvaara, k. 18.9.2011 Joensuu, kansakoulun opettaja, pso Oskari Turunen s 24.6.1908 Ilo-mantsi, k. 17.2.1940 Iisalmi, poliisi ; Isoäiti/mummo: Liisa Kortelainen e Laukkanen s. 14.6.1882 Kiihtelysvaara, kuoli 9.10.1966 Joensuu, kiertokoulun opettaja, pso opettaja Antti Kortelainen s. 26.11.1877 Ilo-mantsi, kuoli 5.12.1967 Joensuu, Liisan vanhemmat: Johan/Juho Laukkanen s. 24.2.1856 Kiihtelysvaara, k. 15.2.1929 Tuupovaara, nahkuri ja Maria Kasperintr, Hirvonen s. 26.7.1860 Kiihtelysvaara, kuoli 17.5.1923 Tuupovaara, Juhon vanhemmat: Peter/Pekka Laukkanen s. 14.8.1816 Kerimäki, kuoli 25.9.1901 Kerimäki, koulumestari ja Karin e Koljonen s. 21.5.1832 Kiihtelysvaara, k. ?

Lyhyesti: Tapio Turunen on isoäitinsä/mummonsensa Liisa Kortelainen e Laukkanen kautta Kerimäen haaran Laukkasia.

Laukkasten savolaisista juurista

Monet Laukkaset päätyvät, kun riittävät pitkälle menevät, sukututkimuksissa juuriensa osalta Säämingin tai Kerimäen – Punkaharjun Laukansaaressen tai sitten Laukkalan kylään Pielavedellä. Voidaan varmuudella sanoa, että savolaisuus löytyy kaikilta vaiheessa suvun historiaa. Laukkaset on savolainen suku, joka toki on levinnyt vähän myöhemmin koko Suomeen ja vähän pitkin maailmaa. Tässä seuraavaksi muutama ajatus savolaisista juurista.

Savolaisuuden sosiaalisessa perimässä, ”geeneissä” on mukana kaksi olosuhteista ja -lostunutta ominaisuutta. Ensinnäkin olemme tänne muuttaneet veroja ja herroja pakoon. Esi-isämme muuttivat runsaiden kalavesien äärelle Saimaan vesistöalueen rannoille ja korpeen Karjalan kannakselta ja Hämeestä – eli olemme veropakolaisia. Tämän Kaarlo Hänninen 1929 kansakoulun kotiseutuopissa ilmaisi näin;

”Savolainen heimonhaaran on ehkä syntynyt hämäläisten ja karjaisten sekoituksena. Savolainen on luonteeltaan leikillinen; hänen kielimurteensa on lausunnoltaan erikoista.”

Toinen keskeinen omaisuus on ollut eläminen epävarmoissa oloissa idän ja lännen rajamaila, joka ominaisuus näkyy suvun yhteisessä vaakunassa. Vallanpitäjien alueella vaihtuessa raja-alueella kyvykyys selvitä omin neuvoin hengissä, neuvokkuus ja omatoimisuus erilaisissa tilanteissa on ollut elossa säilymisen edellytys. Emme ole vuosisataisessa historiassa voineet nojata asemaamme, valtakenteisiin tai varakkuuteen, meille on jäänyt vaihtoehdoksi neuvokkuus. A. Oksasen Savolaisen laulussa kuvataan sitä, että voima ei aina riittänyt puolustamaan itseä, koska taistelussa..

”joka kynsi kylmeni”

Eli tämä toinen ominaisuus ”tilannetaju” on käytännön olosuhteinen pakosta muodos-

tunut hyväksi ja sitä kautta olemme usein päässeet neuvottelutaitojemme ansiosta moniin vaativiin tehtäviin – puhutaan ”savolaisista piällysmiehistä”. Tottahan se on jopa kansainvälisesti. Kaikki suomalaiset komissaarit 22 vuoden aikana ovat olleet savolaisia; Liikanen, Rehn ja Katainen. Tätä menestystä voisi kuvata vaikka niin, että savolainen osaa aina ajatella monipuolisesti ja ilmaista sen diplomaattisesti, toista kuin esim. pohjalaiset tai satakuntalaiset.

Eurooppalaisesti savolaisia on aina verrattu lähinnä nykyisen Ranskan alueella olevaan roomalaisia vastaan taistelleeseen Gallian heimoon, joiden tunnetuimmat hahmot nykyajassa ovat saarroksissa olevan pienen kylän urhoolliset puolustajat Asterix ja Obelix. Hengeltään Laukkasia!

Juvan kirkkoherran poika – metsäsuomalaisen apostoli – eroottisten kansanrunojen ensimmäinen kerääjä ehdotti 200 vuotta sitten, että Suomen kirjakielen perustana olisi Savon murre. Hän hävisi tämän taistelun Lönnrotille ja kumppaneille ja länsimurteet veivät voiton. Tämä oli paha tappio meille savolaisille. Tämä selittää paljon Itä-Suomen sivistyksen puutteista. Oli hienoa jos Suomen kieltä kirjoitettiin erilailla kuin lausutaan; venevalkama muuttuisi lausuttaessa ”puattipoukamaksi”

Kun suurruhtinaskunnan aikana ruotsinkielinen sivistyneistö alkoi rakentaa suomalaista identiteettiä, se tehtiin kirjoittamalla mm. seuraavasti; ”Ruotsalaisia emme ole, venäläiseksi emme tule, olkaamme suomalaisia” kuten A.I. Arwidsson sen kiteytti. Siis olkaamme savolaisia – hämäläisiä ja karjalaisia. Toinen monien sukupolvien mielenmaiseman kuvaaja ja historian pelkistäjä oli aina viime vuosisadan puoleen väliin asti Sakari Topelius, jonka Maamme -kirjaa ahkerasti lähes sata vuotta kouluissa luettiin. Topelius loi kansakunnalle ne peruskä-

sitykset eri heimojen luonteesta kirjassaan jo v. 1875, jotka edelleen vaikuttavat mielikuvana meidän stereotyyppiohimme eri heimoista. Savolaisia hän kuvaa näin:

”Savolaiset ovat samaa heimoa kuin karjalaisetkin, mutta he ovat aikaisemmin asettuneet asumaan Saimaan vesien varsille ja sen takia kehittyneet tavoiltaan ja luonteeltaan erilaiseksi. Kun karjalainen on kärsinyt paljon mahtavilta hovien omistajilta ja on siitä joskus käynyt liian nöyräksi, on savolainen varttunut varakkaammaksi, ominta-keisemmaksi ja saanut itseluottamusta, joka välistä tekee hänet pöyheäksi, mutta jolla on oma arvokkuutensa. Tiedonhaluisena ja hyväpöyheänä hän on maakansan sivistyneimpiä” ...

...”Savolainen on ymmärtävämpi ja etuansa enemmän katsova kuin hyvätahtoinen karjalainen. Hänen kaupansa onnistuu tavallista paremmin, ja hän nauraa naapureita, jotka tänään syövät enemmän kuin eilen ansaitivat”.

Näin siis Topelius määritteli Savon heimoa. Häntä on syytä uskoa.

Monet Suomen läntisistä kirjoittajista eivät tee savolaisesta meidän itse kokemaa sankariheimoa. Volter Kilpi määritteli savolaisuutta ja itäsuomalaisuutta 1917 seuraavasti;

”Savolais-karjalaista sielunmaisemaa taas luonnehti häälyvyys. Viime kädessä germaaniset ja slaavilaiset vaikutteet kilpailevat ylivallassa. Itäsuomalaisissa henkisesti liikkuvampaa, antoisampaa, mutta höllempää valmiutta, syttyvää, mutta ylimalkaista innostelua ja harrastelua, juoksevaa savenalmiutta ja –vuolautta... jne..

Sosiaalisesti taipuisana, mutta otteeltaan löysänä hän meitä piti. Kilpi määritteli lisäksi itäsuomalaiset kaskipaimentolaisiksi, sellaisia meidän esi-isistä suurin osa oli vuosisatoja.

Aika paljon savolaisesta sanavalmiudesta on kirjoitettu ja puhuttu. Monet pitävät tapaamme ilmaista itseämme kieroiluna, mutta itse määrittelemme sen usein verbaaliseksi lahjakkuudeksi.

Savolaisen puheen kiertely ja kaartelu on usein tarkoitettu huumoriksi. Savolainen vastaus antaa vielä mahdollisuuden vastapuolelle ajatella asiaa omalla tavallaan – ”suattahan se olla silleenii”. Savolainen kykenee tekemään pilkkaa itsestään vaikka sanomalla; ”ei savolaisuus ole vika, vaan häpeä”

Mutta usein jatkan tästä, että savolaiset hautajaisetkin on hausempi juhla kuin pohjalaiset häät... ja tätähän sanan rieskoo meillä ois vaikka muille jakaa.

Savolaisen puheesta sanotaan, että ”vastuu on kuulijalla”. Galliassa sanotaan pääjohtaja Erkki Liikasta lainaten; ”poliittinen puhe sitoo vain kuulijaa”. On siinä pohjalaisella kestämyttä.

Kun Elias Lönnrot käveli Savon läpi 1828 ensimmäisellä runonkeruumatkalla ja yöpyi mm. Juvan Pappilassa toukokuun 29 päivänä. Hän lähetti kirjeitä matkalta ja vertaili suomen heimoja. Kirjeistä on äskettäin julkaistu uusittu painos kirjana nimellä Vaeltaja. Lönnrot kirjoitti kirjeissä mielestäni kauneimman kautta aikojen määritelmän savolaisista ja se kuuluu seuraavasti;

”Itsenäisyyttä ilman julkeutta, kohteliaisuutta ilman matelemista, tyytyväisyyttä säätyynsä; harkintaa ja tervettä arvostelua joka tilanteessa.”

Savon heimo kiittää. Siinä on sanottu meistä kaikki. Se on samalla määritelmä Laukkasista. Lönnrot jatkoi vielä, että ainoan poikkeuksen savolaisissa tekee mikkeliäiset, jotka kuvittelevat olevansa naapureita sivistyneimpiä. Mikään ei ole 200 vuoteen muuttunut, mutta kyllä Mikkelin kansakin toimeen tulee.

Heikki Laukkanen
Savon säätiön puheenjohtaja
Juva

Tavoitteesta todeksi: Aimon lähisukukirja valmistui

Marraskuussa 2015 valmistui mieheni Aimo Laukkasen tekemä ja omakustanteena julkaissama lähisukumme vaiheita käsittelevä kirja nimeltään ”Laukkasten sukua Pielaveden perukoilta Porlammille ja eteenpäin”. Oman Laukkas-sukuhaaramme vaiheet 1540-luvun esi-isästä nykyiseen 16. jälkeläispolveen asti on nyt kartoitettu.

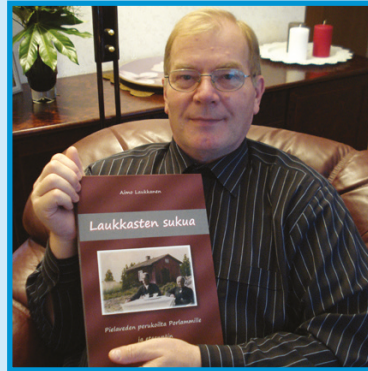
Kirjan sisällöstä ja rakenteesta

Kirjan alussa on esipuhe lukijalle, sukunimemme syntyhistorian selvittelyä, tietoa Laukkasten suvun syntysijasta ja suvun levinneisyydestä sekä kuvauksia oman sukuhaaramme Pielaveden Laukkasten ja Laukkalan kylän varhaisvaiheista ja historiasta.

Suurin osa kirjasta muodostuu sukupolvittain etenevistä perhetauluista elämäkertatietoineen. Tauluissa edetään kapeaa patriaalista linjaa (kuitenkin sisarusket perheineen mainiten). Taulut alkavat toistaiseksi vanhimmasta tutkitusta esi-isästämme Laukkalan Rytkynsalon talonpojasta Henric (Heikki) Laukkasesta (s. n. 1530) ja päättyvät sukharaamme nuorimpaan eli lastemme ikäpolveen ja heidän perheisiinsä. 1800-luvun lopusta lähtien otanta laajenee viuhkamaisesti myös serkkuihin ja pikkuserkkuihin.

Kirjan lopussa on henkilöluettelo ja Aimon esivanhempaintaulut hänen kaikkien neljän esivanhempansa puolelta.

Käytettyjä lähteitä ovat kirkonkirjatietojen ja muiden arkistodokumenttien ohella mm. Jarmo Paikkalan moniste Muistiinpanoja Laukkasten suvusta, Atle Wilsksmanin toimittama Släktbok II ja Pentti Miettisen toimittama Laukkalan kyläkirja. Nettisivuiltakin löytyi käyttökelpoista materiaalia.

*Aimo ja sukukirja
Työ tekijäänsä kiittää. Kirjan valmistuminen tuotti mielihyvää sekä tekijälleen että kirjan hankkineille sukulaisille. (Kuva: Margit Laukkanen)*

Kirjassa on 184 sivua. 160 valokuvan lisäksi mukana on muutama selventävä kartta ja piirros. Kirja on kovakantinen, A4-kokoinen ja lankasidottu.

Sukukirjastamme otettiin vain pieni painos. Kirja ei ole missään myytävänä, vaan on tarkoitettu ainoastaan Aimon ja hänen veljiensä perheiden käyttöön.

Perhetaulujen kertomaa

Varhaisimpien sukupolvien perhetauluissa esitellään tavanomaisten syntymä-, kaste-, vihkimis- ja kuolinajkojen lisäksi mm. henkilöiden asuinpaikkoja, muuttoa, tilojen jakoja, ammatteja, kuolinnytä, sukunimen muutoksia jne. kirkonkirjojen kertomaa tietoa.

Vasta alkaen Aimon isoisän isoisästä, Suomen Kaartin tarkk'ampuja Herman Laukkasesta Pielavedeltä (s. 1815), on henkilöitten ja heidän perheittensä vaiheista saatu kirkonkirjatietojen lisäksi myös suvun perimätietoa ja eri arkistolaitosten dokumenttitietoja, nykypolviä lisäksi heidän itse kirjoittamia elämäkertoja.

Sukumme on siirtynyt siis Pielavedeltä Porlammille ja eteenpäin. Yllämainitun Hermannin poika, itsellinen, pärekorintekijä Aapeli Lauk-

kanen (Aimon isoisän isä, s. 1849), muutti Pielavedeltä 15-vuotiaana tallirenkina Orimattilaan. Hänen poikansa, pärekorintekijä Juho Laukkanen (Aimon isoisä, s. 1881), asettui asumaan Lapinjärven Porlammien kylään, jossa hänen ainoa lapsensa, Aimon isä, maanviljelijä Armas Laukkanen, syntyi v. 1923. Armasen viidestä pojasta Aimo ja hänen kolme veljeään ovat siirtyneet Porlammilta muualle Etelä-Suomeen. Veljessarjan nuorin asuu edelleen Porlammilla kotiilaa viljellen.

Tiedonhankinnan koukerot

Kirjan pohjatyönä oli Aimon vuosia kestänyt sukutietojen keruu (muidenkin Pielaveden Laukkasten kuin oman sukuhaaramme osalta). Aimo istui aika monia rupeamia maakunta-arkistoissa ja teki kaksi matkaa Pielavedelle tutkimaan kirkonkirjoja seurakuntavirastossa. Muutamia Helsingin arkistojakin hän kului. Tämä ”kuolleiden tutkiminen” kävi hänelle harrastuksesta. Se jatkuu edelleen.

Rungon tultua valmiiksi seurasi tietojen kerääminen perhetauluihin nykypolvilta. Yllättäen tästä tulikin melko pitkä, ainakin parin vuoden rupeama. Jokaiselle lähisukumme aikuiselle ja nuorelle annettiin mahdollisuus kertoa halumiaan seikkoja itsestään – vaikkapa lapsuudesta, koulutuksesta, työstään, harrastuksista, perheestään – jotta perhetauluihin saataisiin pelkkien henkilötietojen lisäksi elämän makua. Lisäksi pyydettiin valokuvia. Toiset vastasivat kiittävästi jo paluupostissa, toisilta odoteltiin tietoja pitkään, ja muutama halusi jättää mahdollisuuden käyttämättä. Kuitenkin Aimo sai jonkin verran haalituksi puuttuvia tietoja haastatteleamalla sukulaisia puhelimitse tai sähköpostitse. Kirjan valokuvat löytyivät enimmäkseen omista albumeistamme ja Aimon vanhempien jäämistöstä. Koska kirjahanke oli aloitettu jo vuosia sitten, päätti Aimo syksyllä 2015 saattaa työnsä valmiiksi siihen asti saamallaan tiedoilla.

Tiedot kirjaksi

Aineiston muokkaaminen kirjaksi oli edelliseen vaiheeseen verrattuna varsin lyhyt urakka. Kun tekstipuoli oli koossa ja valokuvat skannattuina ja tarpeen mukaan käsiteltyinä, alkoi

sivujen suunnittelu tekstinkäsittelyohjelmalla. Varsinaisen taitto-ohjelman puuttuessa tämä työvaihe sujui välillä vähän kompastellen, mutta maaliin päästiin. Lopputulos on kuvien elävöittävä, helppolukuinen ja selkeä.

Vihdoin kaikki oli valmista tiedostojen painotukseen toimittamista varten. Loppumetreillä sattui vielä harmillinen kömmähdyks, sillä valmiit kirjat saapuivat sitojalta pahasti matkavaurioituneina, ja koko painos jouduttiin ottamaan uusiksi.

Sukukirja sopivasti joulukuksi

Kutsuimme Aimon veljet puolisoineen meille juhlistamaan kirjan julkistamista ja noutamaan kirjat itselleen ja lapsilleen pikkujoulun 2015 tienoilla. Valmiin kirjan selailu innoitti näitä Laukkasen poikia muistelevaan lapsuutensa ja nuoruutensa kepposia ja touhuja. Yhdessä ihmettelimme, kuinka paljon elämä on muuttunut jo oman sukupolvenne aikana, saati miten maailman muutos yhä kiihtyy. Totesimme, miten jokainen sukupolvi ja jokainen sukuun kuuluva on osa suvun yhteistä historiaa.

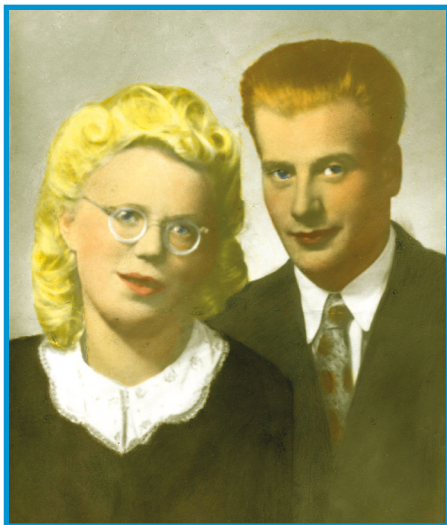
Lähisukumme jo pitkään odottama kirja sai hyvän vastaanoton ja Aimon tekemä työ ansaitsemansa kiitokset. ”Tästä on jälkipolvien hyvä aikanaan jatkaa sukututkimusta. Ei tarvitse aloittaa aivan alusta”, kertoo Aimo kirjansa esipuheessa. Varsinkin lapsillemme ja hei-

*Aapeli ja Maria
Kirjan kansikuvassa suvun vanhin valokuvattu henkilö, Aimon isoisän isä Aapeli Laukkanen (s. 1849) Laukkanen ja hänen vaimonsa Maria (o.s. Minander) kotimökkinsä pihalla Orimattilan Pyörähtälässä. Takana oleva ruishalme tunnetaan vieläkin Aapelin peltona. (Kuva: Aimo Laukkasen albumista)*

dän serkuilleen isovanhempien, vanhempien, setien ja heidän perheittensä elämänvaiheet ovat selkiintyneet. Varhaisia juuriamme koskeva tietämys on lisääntynyt meillä kaikilla. Aimon vaatimaton tavoite ”tarjota edes hitusen uutta tietoa kirjan lukijoille” on saavutettu, eikä tiedon määrä ihan hituseksi jääkään.

Margit Laukkanen

Armas ja Airi hääkuva

Aimon vanhemmat Airi (o.s. Saarelainen) ja Armas Laukkanen (s. 1923) vihittiin avioliittoon Lapinjärvellä tammikuussa v. 1946. Nuoripari kulki toimitusta varten Portlammita Lapinjärven kirkolle potkukelkoilla yli 10 kilometrin matkan. (Kuva: Aimo Laukkanen albumista)

Äidin kapiokirstu

Isäni teetti äidille kauniin kapiokirstun häälahjaksi, heidät vihittiin 27.12.1942. Taitavasta tekijästä/puusepistä ei minulla kuitenkaan ole tietoa.

Niin kauan kuin muistan, on arkku ollut aina esillä ja käytössä. Siinä on säilytetty tavaroita ja sen päällä on istuttu, se on ollut rakastettu huonekalu. Kaikki pienet lapset ovat laskeneet mäkeä liukuen sen kannelta alas lattialle. Ja metallisia kantokahvoja on lasten mielestä ollut kiva kilkuttaa. Muistan, kun siskontyttöni 8 kuukauden ikäisenä kiiruhti mahallaan itseään käsillä vetäen arkun luo. Joulun kunniaksi olin kiinnittänyt kahvaan punaisesta silkkinauhasta roikkuvia tiukuja varta vasten hänen ilokseen, siinä sitä kilkettä ja helinää riitti.

Arkku on alkuperäisessä kunnossa, maalausta ei ole tarvinnut uusia tai korjata. Arkun kantta koristaa molemmin puolin ruiskaunokkikimppu, seassa pari vehnäntähkää ja kes-

kiosaa tummanpunaisten kukkien asetelma. Päädyissä ja etuosassa on maalattuna koivunoksat urpuineen. Minun hallussani äidin kapiokirstu on nyt ollut jo 25 vuotta.

Anne-Marita Laukkanen

Kapiokirstu

Vanhan valokuvan kertomaa

Tämä valokuva esittää Halmelammin perhetä Pielaveden Laukkalassa. Kuvan ottamisen tarkkaa ajankohtaa ei tiedetä, mutta päättelemällä voidaan arvella, että se on otettu vuosien 1913-14 paikkeilla. Kuvassa eturivillä oikealta istuvat emäntä Johanna os.Pietikäinen, talon isäntä Eljas Laukkanen, vanhin poika Matti ja nuorin poika Jooseppi. Takana oikealta ovat tyttäret Eedla, Kaisa ja Inka sekä pojat Eljas ja Jaakko Kuvasta puuttuu Amerikkaan 1912 mennyt tytär Albertiina sekä kaikkein vanhin poika, kahdeksan vanhana, vuonna 1896 kuollut Aaro Konstantin, joka oli kastettu ukkinsa, talon ensimmäisen isännän, Aronin kaimaksi.

Mielenkiintoisen asetelman muodostavat eturivissä isäni Jooseppi ja talon seuraava isäntä Matti. Isäni oli syntynyt 1906 ja Matti 1890, joten ikäeroa heillä oli 16 vuotta ja pituuseroa täysikasvuisten lähes 30 senttiä, Matti kun oli yli kaksi metrinen, tarkat sentit eivät ole tiedossa. Tyttäristä Kaisa meni naimisiin Seeti Saastamoisen kanssa ja kuoli lapsettomana 1967, kuvan molemmat muut tyttäret kuolivat oman käden kautta nuorina, Inka 1919 ja Eedla 1921. Matti kuoli 1964 ja hänellä oli kuusi poikaa ja tyttäriä. Vanhin pojista menehtyi 13 vuotiaana traagisesti metsästysmatkalla oman haulikon vahingonlaukauksen seurauksena. Kuvan Eljas -poika kuoli 89 vuotiaana vuonna 1989 ja hänellä oli kolme tyttärettä. Hänelle lohkaistiin Käkilahti -niminen tila ja talo lammen toiselle rannalle. Jaakko perusti perheen Tikanahon tilalle ja hänellä oli kolme poikaa, Jaakko kuoli 1973. Jooseppi meni kotivävyksi Sääskiniemi nimiselle tilalle ja hänen perheeseensä syntyi kaksi poikaa ja tyttäriä. Hän sai perinnöksi kotitaltaan myös maata. Amerikkaan mennyt Albertiina synnytti heti uudelle mantelelle päästyään Armas-pojan,

josta tuli automaattisesti heti USA:n kansalainen Albertiina asui länsirannikolla, Woodlandissa, Washingtonin osavaltiossa lähellä Kanadan rajaa. Hän ei koskaan käynyt vanhassa kotimaassaan, mutta poika Armas vieraili Alice-vaimonsa kanssa joitain kertoja ja leskeksi jäätyään Armas lähti viimeiseksi jääneelle Suomen matkalleen päivää ennen World Trade Centerin terrori-iskua. Hain hänet Helsingistä Laukkalaan ja vierailuista hänen molempien vanhempiensa sukulaisten luona tekemäni videokoosteen hän aikoi viedä Teksasissa asuvalle tyttärelleen, Susanille. Tein Armaksesta jutun tämän lehden numeroon 2/2012

Halmelammin vanha isäntä, Eljas eli vuosina 1858-1933 ja Johanna-emäntä vuosina 1864-1940. Tämän kuvan henkilöt on haudattu Pielaveden vanhalle sekä Laukkalan hautausmaalle.

Tämän kuvan ottamisen aikoihin ei varmasti ole ollut mitenkään yleistä räpsiä kuvia siitä tilanteesta, siksi kuva on aika harvinainen sen ajan suurperheestä otettu kuva.

Timo-Joosepinpoika Laukkanen

Vanha valokuva

Serkkujen syysretki v 2015

Me Laukkasen suvun naispuoliset serkut kokoonnuimme syksyllä 2015 Rovaniemen Ounasjoen törmällä, Tapion Erämiesten toimitalolla, samaa törmällä, jossa vanha pappa Jaakko Laukkasen talokin on ollut. Kutsut lähetettiin kaikille henkilökohtaisesti postin välityksellä. Jokainen otti kutsun innolla vastaan. Kauimmat tulivat Ruotsista, Kuusankoskelta, Kittilästä, Kemijärveltä, Muhokselta, Tampeleelta asti. Me loput tyttäret olemme tästä lähiseudulta, joten meidän matkakustannukset jäivät vähäiseksi. Näin sitten saapuivat serkutyttyt "joukkokohtaukseen". Kallen tyttäret Esteri, Oili, ja Ulla, Jaskan Maija ja Elsa, Onnin Leena, Marjatta ja Telle, Valden Hanna, Sirkka ja Asta, Aarnen Saara sekä Aini-tädin Asta. Kolme päivää menivät rattoisasti, ilmatkin suosivat meitä.

Kaikilla oli mukana marssikengät, kävelypuku, kävelysauvat ja tietysti pipo myös. Ulkoilimme kauniissa Kissakankaan maastossa ja isossa kodassa keitettiin nokipannukaffeet ja juotiin nisun kanssa. Tietenkin paistettiin makkaroitaa, muisteltiin menneitä, naurettiin, laulettiin, taidettiin siinä muutama vitsikin murjaista. Vähän maisteltiin elämän eliksiiriä ja parannettiin muualimaa. Laukkaslaisten juttuja muistelimme ja niitähän kyllä riittää. Hehän eivät ole niitä maan hiljasempia. Illat kuluivat rattoisasti syödessä hyviä ja runsaita ruokia, joita porukalla laitettiin. Sauna lämpesi joka ilta. Isoon saunan mahtuikin kertalöylytykseen aika monta tyärtä. Hanna ja Saara hoksasivat käydä tekemässä yllätykseksi oikein katajavastat, koska syksy oli pudottanut jo lehdet puista.

No niin sitten tuli illan kohokohta. Ovesta tupsahti serkkujen vanhin ja nuorin. Esterillä oli valkoinen pitkä yöpaita ja päässä pitsimyyssi, Astalla potkupuku ja kuinkas muuten...tutti

suussa niin kuin asiaan kuuluu. Kyllähän meillä riemua riitti. Nämä kyseiset halusivat vielä käydä uimassa kylmässä Luonuan joessa. Toinen Eevan puvussa ja toinen ei. Reippaita kun oltiin, niin illalla oli jumppa- ja voimistelutuokio, rentoutusta ym muuta. Muovailuvahasta tehtiin taideteoksia, joista Asta tulkitse asiatusuksella. Runopiiriin kuuluva Aino-tädin Asta lausui kauniita runoja ja Esterin kans esittivät kuvaelman, jota olivat pikkulikana esittäneet aina, kun uitonmiehet tulivat Sinettään ja saivat näiltä palkkioksi rahaa. Arpajaiset olivat oikein kahteen kertaan, koska palkintoja oli rutkasti. 13 sänkyä oli kahden puolen isoa pirttiä, jokaisella oli mukana omat makkaukset paitsi junantuomat vapautettiin tästä velvoitteesta. Talon puolesta oli sängyt ja matrassit. Sovinolla kaikki löysivät oman makuupaikkansa. Eipä sitä Nukkumattia tarvinnut kauan odotella. Ei muuta kuin suolaa suuhun, ettei suoni vedä jalkoja. Ja valtakunnassa kaikki hyvin!! Kuka kuorsas ja kuka ei, mutta hyvä näin.

17 vuotta sitten kokoonnuimme näissä merkeissä Levillä. Neljä heistä on jo nukkunt pois, joita lämmöllä muistelimme.

Tämän seremonian lopuksi kaikki saivat Laukkasen sukuvaakunalla varustetun kassin täynnä mukavia muistoja.

P.S. Onnin tyttäristä Liisa ja Aune eivät olleet mukana 2015 vuonna. Tämän ikimuistoksen tapaamisen muistoksi riimitin rallatuksen, jota myös illan aikana muutaman kerran rallatelimme.

Tätä tapaamista muistellen

Marjatta Hakola

Rallatus serkuille

Sävel: Kevät toi muurarin

*Syksy toi, syksy toi tyttäret,
nyt ehkä vähän jo rypyiset
Ounasjoen törmälle Tapiolle
saapui entiset Laukkaset.*

*Laitettiin postissa terkkuja,
olishan se kiva tavata serkkuja.
Pantiin sitten se töpinäksi,
jottei menis höpinäksi.*

*Syksy toi, syksy toi
Niin kauan aika on siitä,
kun me Levillä tavattihiin.
Sade syksykö sai tämän aikaan,
kokos yhtehen serkkuset.*

*Syksy toi, syksy
niin monta on mennyt jo meitä,
heitä lämmöllä muistelemme.
Me vielä laulamme, nauramme.
Ilo olkohon kanssamme.*

Syksy toi, syksy toi....

Serkkukokous

Vasemmalta: Asta Nielsén, Saara Laukkanen, Asta Pietarila, Telle Korhonen, Maija Tervo, Oili Anttila, Sirkka Pekkala, Marjatta Hakola, Leena Kunnari, Elsa Rautio, Ulla Vanhanen, selin Ester Karvo.
Hanna Kantola puuttuu kuvasta.

Juvan Laukkasten serkkujuhla

Serkut Laukkasten kantatilalla Mäköisissä, entisessä Laukkalan, nykyisessä Purholan talossa 2.7.2016

Heinäkuun ensimmäisenä lauantaina kokoon tuivat Hilja ja Albin Purhosen jälkeläiset serkkujuhlaan suvun kantatilalle Juvan Mäköisiin Arto ja Kirsi Purhosen tilalle. Suomen suvi oli kauneimmillaan, aurinko lämmitti, kevyt kesätuuli viilensi ja siniristilippu liehui avaran pihapiirin vastamaalatussa salossa juhlan kunniaksi.

Hiljan ja Albinin kuuden lapsen jälkeläisiä oli paikalla 26. Tilaisuus aloitettiin raparperimehumalajalla, jonka talon Kirsi-emäntä oli valmistanut huhtikuussa menehtyneen Marja-naton (aviopuolison sisar) reseptillä. Malja kohotettiin Arton, tilan kahdeksannen isännän, tervetuloitovotusten lisäksi myös Marjan ja kesäkuussa kuolleen Hiljan ja Albinin tyttären, Vieno-äitini, muistoksi.

Avarassa ja hyvin hoidetussa pihapiirissä vaihdettujen päällimmäisten uutisten jälkeen nautimme herkuista lihakeittoa maukkaiden leipätarjottavien kera. Ateria nautittiin vilkkaasti keskustellen viileässä 80 m² suuruudessa tuvassa tai pihalla suvituulen suhista pihakoivuissa.

Hilja ja Albin Purhosen perhekuva v. 1928.
Albin Purhosen äiti oli Ida Maria Laukkanen.

Tyttäret kansallispuvuissa eli Talon tyttäret Aune, Telles, Hilikka ja Vieno kansallispuvuissa.

Ruokailun jälkeen siirryimme tupaan kuulemaan kunkin kuulumiset vanhimmasta Kari-serkusta nuorimpaan Askoon. Suvun vanhin, Hilikka Kotro 89-vuotias tätimme, muisteli lapsuuttaan kotitalossaan. Yhteisen tuokion lopuksi luovutin isäntäväelle Laukkasten sukuvaakunan kiinnitettäväksi sopivaan paikkaan.

Nautimme vielä kahvit tuoreiden korvapuustien ja mansikkakakun kera. Keskustelu ja muistelu jatkui pienissä ryhmissä pitkälle alkuiltaan. Hyvillä mielin, Artoa ja Kirsiä kiittäen ja seuraavaa tapaamista suunnitellen, jätimme hyvästit toinen toisillemme. Yhteisenä toiveena oli saada myös enemmän serkkujen lapsia perheineen mukaan seuraavaan juhlaamme.

Ansa Haapalainen

Sukuseuran tuotteita saatavissa

**SEINÄ-
VAAKUNA**
14 x 21 cm
25€

ISÄNNÄNVIIRI
Kahta pituutta
3 tai 4 m
60€

RINTAMERKKI
(pinssi)
5€

KOLMIOLIPPU
10€

KAUPPAKASSI **3⁵⁰**

MUISTIKIRJA
70 x 110 mm
2⁵⁰

**160 sivuinen
KEITTOKIRJA**
30€

**Tuliaiseksi
ja
merkkipäivä-
lahjaksi
PÖYTÄLIPPU**
30€

**KOLMAS
PAINOS!**

TEE TILAUS: Soita Pekka Väisänen
puh. 044 3073 468

Hintoihin lisätään
pakkaus- ja postituskulut.

tai s-postilla: jaana-annikki@hotmail.fi

SUKUNEUVOSTO

Sukuneuvosto kokoontui la 27.08.2016 Tertin historiallisessa kartanossa Mikkelissä. Kaikki neuvokset osallistuivat kokoukseen.

Päätöksiä:

Sukuseuran sihteerinä toimii toistaiseksi Taina Saarenpää.

Sukuneuvosto päätti maksaa kunkin sukuhaaran 2-3 edustajan tutkimuskuluista puolet laskun mukaan. Ennen materiaalin tilaamista näytteen antajan tulee olla yhteydessä sukututkimusvastaavaan Leo Laakkoon (leo.laakko@gmail.com) tai pj. Ansa Haapalaiseen (ansa.haapalainen@gmail.com), jotta varmistetaan eri sukuhaarojen edustavuus.

Facebook -sivustollamme on 183 jäsentä (elokuu). Päätettiin palkita 200:s jäsen sukuseuran keittokirjalla. Samalla arvotaan kaikkien Facebook -jäsenten kesken toinen kirja.

Päätettiin hyväksyä Laukkasten yritysmainonta lehdessämme. Koko sivun mainos 400€, puolen sivun 200€ ja 1/4 sivun 100€. Laukkasten majoituspalveluyritysten kirjaamiseen lehdessä palataan myöhemmin

Sukuseuran ulkopuolisten henkilöiden sukutietojen kyselyhinnoiksi päätettiin 50€+postikulut. Selvitys sisältää viisi sukupolvea yli 100-vuotiaiden osalta taaksepäin.

Päätettiin laatia sukuseuran asiakirjoille arkistointisuunnitelma.

Seuraava kokous jälleen Mikkelin seudulla 11.2.2017

Sukukirja. Sukukirjamme toimittaja Ari Kolehmainen tapasi sukukirjatoimikunnan 26.05.2016 ja sukuneuvoston 27.08.2016. Hän kertoi hankkeesta, projekti etenee suunnitellusti. DNA-tutkimuksia eri sukuhaarojen miespuolisista jäsenistä kuitenkin tarvittaisiin lisää. Kirja on tarkoitus saada valmiiksi seuraavaan sukukokoukseen mennessä

Kirjoitukset Laukkaset -lehden

Kaikki sukuseuran jäsenet voivat lähettää kirjoituksia lehteen, ne voivat olla mistä tahansa aiheesta, kunhan ovat Laukkasia tai yleisesti teema-aiheita koskevia juttuja. Jos jäsenellä ei ole sähköpostia, varmaankin jokaisella on lähisuvussa tai ystäväpiirissä joku, joka voi toimia postin välittäjänä. Jos ei postitusapua löydy, ei sekään ole este kirjoitusten lähettämiseksi. Voit lähettää tekstin myös paperiversiona, jopa käsin kirjoitettuna (selkeä käsiala!) lehden kokoajalle eli osoitteeseen Ritva Laukkanen, Vanamonkuja 2 B, 50120 Mikkelä. Oikeinkirjoitusta ei kannata murehtia, tarvittaessa oikolukijamme hoitaa asian kuntoon. Murrekieliset tekstit julkaisemme kirjoittajan lähettämässä muodossa. Jos lähetät kirjoituksen mukana kuvia, ne skannataan su-

kuseuran skannerilla ja palautetaan Sinulle ilmoittamaasi osoitteeseen.

Ohjeet. Kirjoita tekstisi fontilla Arial 10, riviväli 1,5 ja tallenna mieluiten RTF -muodossa. Laita kuvat ja teksti samaan lähetykseen liitteinä osoitteeseen laukkaset.lehti@gmail.com. Näin teksti ja kuvat löytävät parhaiten toisensa Anna tekstille ja kuvalle nimi, joka yhdistää ne toisiinsa ja joka kuvaa aihettasi, esim Manta mummon muisteluita, Joukon vuodet Irlannissa jne. Tekstiä saa olla enintään 2 A nelosen verran. Kuvakoko enintään 2592 x 1936 ja pikseleitä vähintään 300 dpi. Painettujen kuvien laatu on usein heikko, siksi toivomme, että kuvat ovat alkuperäisiä. Kuvien julkaisu vaatii kuvan omistajan luvan, omat otokset eivät vaadi lupaa kuin Sinulta itseltäsi. Kerro myös, ketä tai mitä kuva esittää ja milloin ja missä kuva on otettu. Kirjoita tekstin loppuun myös kirjoittajan nimi. Muista laittaa lähetykseesi myös omat yhteystietosi mahdollisia tarkennuksia varten. Kevään numeroon tulevat kirjoitukset on lähetettävä 24.02.2017 mennessä. Kevätlehden teema on "Rantalaukkaset" eli rannalla asuvat ja asuneet Laukkaset.

SUKUTUTKIMUS

Uutta tietoa Juvan Laukkasten juurista

Työteliäs sukututkija Aimo Laukkanen on löytänyt Juvan Laukkasten sukuhaaralle isän. Aluksi oli tiedossa vain veljekset Olof (s.1712) ja Abraham (s. 1719) Laukkanen. Heidän sukunsa on mainittu Walborg, s. 11.06.1721 hän ei ole veljeksille sisar, vaan sisarpuoli. Aimo Laukkanen arvelee, että veljesten isä olisi Olof Brusiuksenpoika Laukkanen. Hän oli talollinen tai torppari Juvan Rångalassa, kuoli maaliskuussa 1719 eli saman vuonna kuin Abraham syntyi. Olofin vaimo oli Elin Härkönen, s. 1679 ja kuoli 22.0.1752. Elin Härkönen avioitui Anders Janhusen kanssa ja tästä aviosta syntyi tytär Walborg. Anders Janhunen kuoli Mäkiöissä 13.03.1746. Aimon lähettämän viestin mukaan Juvalla on ollut Laukkasia jo 1500-luvulla.

Vanhan Säämingin Laukansaaret

Laukkasten sukukirjaa kokoava Ari Kolehmainen on selvittellyt Laukkasten merkittäviä kantapaikkoja vanhassa Säämingissä. Laukansaaria oli kaksi, toinen Säämingissä ja toinen myöhemmin Kerimäellä. Laukansaarilla sijaitsevista Laukkasten taloista toinen luettiin kuuluvaksi Säämingin pitäjän Säämingin neljännekseen ja toinen Säämingin Haapalan neljännekseen. Laukkaset omistivat siis kaksi taloa Savon vanhimmassa maakirjassa vuonna 1541 Säämingin pitäjässä. Kolmas Laukansaari sijaitsee nykyisen Punkaharjun keskustajaman kaakkoispuolella.

DNA-testit

Dna-testejä tarvitaan vielä, jotta saadaan yhteydet eri sukuhaarojen välille. Testit on helppo tehdä. Ahti Kurrin kotisivuilla on otsikolla "DNA-sukututkimus pähkinänkuoressa" selkeä ja ymmärrettävä selvitys asiasta. Ahti Kurri kertoo olevansa tavallinen sukututkimusharrastaja. Ryhtyessään DNA- tutkimustyöhön hän oli todennut, että aloittelijalle sopivaa suomenkielistä koko aiheen kattavaa aineistoa ei löytynyt. Sivustolle pääsee esim. hakusanalla Ahti Kurrin kotisivut tai kurrinsuku.net.

Käykääpä tutustumassa, erityisesti suvun miehet, jotka epäriivät testin ottamista. Testin voi tehdä kotona, eikä se koske. (Toimittaja teki testin lokakuun alkupuolella, oli todella helppo)

KANSALLISARKISTON TIEDOTE:

Suomen vanhin asiakirja 700 v

Suomen vanhin säilynyt asiakirja, kuningas Birgerin suojelukirje Karjalan naisille, täytti 700 vuotta 1.10.2016. Myös *Karjalan naisrauhana* tunnettu latinankielinen pergamentille laadittu kirje on päivätty Yningessä 1. lokakuuta vuonna 1316. Asiakirjassa kuningas Birger Magnuksenpoika (hall. 1290–1319) antaa Karjalan naisille turvakirjan, jossa kuninkaan nimissä todetaan muun muassa, että *"kaikkien meidän alamaisten vaimojen ja naisten, jotka asuvat meidän linnamme Viipurin alaisuudessa eli Karjalan maassa, olkoot avioissa eläviä, leskiä, siivestyslupauksen tehneitä tai neitoja, tulee saada nauttia täyttä rauhaa ja turvallisuutta niin kuin itse valtakunnassamme Ruotsissa, yhtä hyvin omaisuuden kuin hengen puolesta, niin että rikkoo kohtaa meidän kuninkaallinen rangaistuksemme mitä ankarimpana."* (Käännös: Mikko Piippo).

Asiakirja liittyy rauhattoman 1300-luvun alkupuolen mylerryksiin Ruotsin valtakunnassa, joista naisrauhaan liittyen on säilynyt kuitenkin harmillisen vähän lähteitä. Karjalan naisrauhan on tulkittu liittyvän kuningas Birgerin pyrkimykseen vakiinnuttaa valtansa maansa itärajalla, josta ruotsalaiset olivat vallanneet alueita 1200-luvun lopussa. Alueista käyty kamppailu novgorodilaisten kanssa kuitenkin jatkui edelleen aina Pähkinäsaaren rauhaan 1323 asti, eikä ole varmaa, missä määrin Karjalan naisrauhassa mainittu alue ylipäätään kuului kuningas Birgerin vaikutuspiiriin asiakirjan kirjoittamisen aikaan.

LAUKKASET MEDIASSA

Kerimäen sukuhaaraan kuuluva **Heikki Laukkanen** on jäänyt eläkkeelle Juvan kunnanjohtajan virasta. Heikki Laukkanen oli tehtävässä Suomen pisimpään toiminut (38 v) kunnanjohtaja. Paikallinen ja valtakunnallinen lehdistö, radio ja televisio huomioivat tämän merkittävän tapahtuman monin eri tavoin.

Uimari **Jenna Laukkanen** oli myös näyttävästi esillä mediassa tehtyään uuden Suomenennätyksen Rio de Janeiron olympialaisissa.

Laukkaset ja DNA

DNA-testit sukututkimuksen apuvälineenä

DNA-testit sukututkimuksen apuvälineenä

- Laukkasten varhaisvaiheiden selvittämiseen ja sukuhaarojen yhdistämiseen tarvitaan apukeinona isälinjaisia DNA-testejä.
- Kaavin, Parikkalan ja Punkaharjun (Laukansaaressa) Laukkasten testit osoittavat että näillä sukuhaaroilla on yhteinen kantaisä isälinjassa -> kuuluvat itäisen N-haploryhmän ns. karjalaishaaraan Z1939 ja sen alahaaraan CTS7189.
- Kontokin Laukkaset taas ovat oma haaransa (N-CTS3451). He ovat ns. suomalaishaaraa (kutsuttiin ennen hämäläisiksi).
- Laukkasten päähaaran ja Kontokin Laukkasten yhteinen kantaisä on n. 4500 vuoden takana -> sukunimi siis syntynyt eri tahoilla.

Lisää DNA-testejä tarvitaan

- Jotta sukuhaaroja saadaan yhdistettyä ja selvitettyä mitkä sukuhaarat ovat samaa alkuperää ja mitkä eivät, tarvitaan laajemmin DNA-tuloksia.
- Vapaaehtoispuolelta mielellään kaikista pääsukuhaaroista tarvittaisiin suoran mieslinjan jälkeläisiä testeihin.
- Testihenkilön on oltava suoraa mieslinjaa -> ei yhtään naista välissä tai testitulos johtaa eri sukuun.
- Voidaan hahmottaa parhaassa tapauksessa myös mikä sukuhaara on toisen vanhemman sukuhaara alahaara.
- On selvää että kaikki Laukkaset eivät ole samaa alkuperää.
- Tärkeää olisi saada selville eri Laukkas-suvut ja mitkä yhdistyvät samaan kantaisään.

Testejä erityisesti seuraavista Laukkasista

- Tärkeintä on että sukuhaarat ovat kaukaisia toisilleen -> liian läheisten testit eivät ole informatiivisia jos yhteinen kantaisä tiedetään jo asiakirjapohjalta.
- Pielaveden sukuhaara on suurin ja siitä olisi hyvä saada useampikin testi.
- Kuopion ympäristön haaroista testi myös toivottavaa.
- Kerimäen ja Säamingin Laukkasista voisi olla useampi testi.
- Enon, Kiteen, Liperin, Uukuniemen ja muista Karjalan puolen haaroista jos löytyisi vapaaehtoisia.
- Jyväskylän seudun Laukkasten tulokset olisivat myös mielenkiintoisia. On mahdollista että yhteyttä ns. pääsukuun ei ole.
- Haapaveden Laukka-suvusta tarvittaisiin myös testi.

DNA-testin tilaaminen

- Tilaaminen Suomi DNA-projektin kautta:
<https://www.familytreedna.com/group-join.aspx?group=Finland&vGroup=Finland>
- 67 markkerin testin normaalihinta 199 \$
- Lähisuku voi jakaa keskenään kuluja.

Laukkaset ulkomailla

Nykymaailma pienemmäksi käy,
eikä toimille maiden rajoja näy.

Ihmiset liikkuvat maasta toiseen,
ei ole estettä muuttoon moiseen.

Myös monet Laukkaset ovat jättäneet maan,
menneet työhön ulkomaille tai muuten vaan.

Kierrätpä mitä tahansa kolkkaa,
sielläkin joku Laukkanen kieltä solkkaa.

Itse en Jyväskylätä pois muuttaa voisi,
vaikka moni houkutus mahdollisuuden toisi.

Työt ovat vieneet minua eri mantereille,
hotelleihin, kokoushuoneisiin, uusille teille.

On käytyjä maita, on paikkoja monta,
kokemusta ja muistoa uskomatonta.

Uusi-Seelanti, USA, Brasilia, Pohjoismaat,
Etelä-Korea, Eurooppa, siitä matkakuvani saat.

Ikimuistoisia ihmisiä sain kohdata kaikkialla,
on niin erilaiset maisemat maailmalla.

Turistinähtävyydet ne näkemättä jäivät,
kun pitkiä olivat kokouspäivät.

Joku niistä paikoista muistiin piirtyi,
ehkä sinne joskus vielä – toiveeksi siirtyi.

Aina, kun maailmalta kotiin palaa,
ihailen kotikontujani julkisesti ja salaa.

Minulla on täällä todella vahvat juuret,
Jyväskylän seudulla merkitykset on suuret.

Jotkut Laukkaset ovat kotonaan ulkomailla,
ja varmasti siellä koti-ikäväkin vailla.

Aina, kun uuden maan mainosvalot hohtaa,
ei tiedä missä ja milloin Laukkasen kohtaa.

Sirpa Herve (o.s. Laukkanen)

Ruotsiin töihin

1970-luvun alkupuolella me kolme nuorta naista puhuimme muutamaan otteeseen muutosta Ruotsiin, mutta aina joku meistä oli vielä opiskelemassa. Vuonna 1975 olimme valmiit Suureen Seikkailuun, olimme saaneet vakinaiset työpaikat pelkkien todistusten perusteella, ainoastaan yhdelle meistä soitettiin puhelimella, joka onneksi ymmärsi ruotsin kieltä, tosin vain välttävästi.

Me siis lähdimme ”soitellen sotaan”, kaksi teho-osastolle ja minä ensiapuun Tukholman seudun uuteen, suureen Huddingen sairaalaan. Sairaala oli hyvin moderni ja sen aikuista teknologiaa oli käytössä runsaasti. Sisääntuloaulassa oli automaatti, josta sai reittihojeet kaikkiin toimipisteisiin, koko järjestelmä perustui katunimiin ja – numeroihin. Esimerkiksi kirurginen vuodeosasto K72-74 oli Kirurgigatan, kerros 7, numero 2-4. Henkilö- ja tavaraliikenne kulkivat eri reittejä ja raskaamman tavarankuljetus oli paljolti automatisoitu. Osastoilla laboratorionäytteet tilattiin näyttöpäätteeltä ja siitä voitiin myös katsoa tulokset ja printata ne paperille joko potilaittain tai kokeittain, joka oli erittäin kätevää päivittäisessä hoitotyössä. Myös taide oli otettu huomioon jo sairaalan suunnitteluvaiheessa. Käytävien seinäkoristivat taitelijoiden niihin suoraan maalaamat luomukset eikä niitä siten voinut kukaan varastaa.

Kerstin ja kameli

Kontrasti meidän kokemaamme sairaalamailmaan oli suuri. Ruotsissa kaikilla, hoitoapulaisista lääkäriin, oli samanlaiset työpuvut ja kaikenkirjavat sukut makkaralla jaloissaan. Siihen aikaan Suomessa eri ammattiryhmillä oli siistit eriväriset työpuvut, ensi silmäyksellä näki ja tiesi kunkin ryhmän työkuva/osaamialueen.

Ja sitten se ruotsin kieli, eihän siitä laulavasta nuotista erottanut sanoja toisistaan, saati että olisi jotain ymmärtänyt! Huomasimme, ettei sillä kouluruotsilla niin vain pärjääkään. Kuitenkin osasimme kieltä sen verran, ettemme päässeet työnantajan järjestämälle kurssille työaikana. Kuljimme bussilla, paikallisjunalla ja metrolla Tukholman keskustaan kahtena iltana viikossa kansalaisopiston kielikurssille ellei sattunut olemaan iltavuoro töissä. Ja vapaa-ajat tavasimme ruotsinkielisiä sanoma- ja viikkolehtiä.

Aluksi työssä vaikeinta oli se, ettei kyennyt ilmaisemaan itseään eikä osaamistaan, oli alennuttava alkamaan kaikki aivan alusta. Me olimme kuitenkin mielestämme kokeneita ja olleet sairaanhoitajan ammatissa viitisen vuotta sekä suorittaneet erikoissairanhoitajan tutkinnot.

Kun olin ollut ensiavussa ”hoo-moi-lasena” kuukauden, siirrettiin minut kirurgiselle vuodeosastolle, onneksi! Siellä henkilökunta otti minut ystävällisesti vastaan ja jaksoi opastaa myös kieliasioissa. Muutamassa kuukaudessa hallitsin ruotsin kielen, pakon edessä oppii jos vaihtoehtona on häntä koipien välissä kotiin palaaminen.

Kielellisiä kömmähdyksiä tietenkin sattui. Esimerkiksi kerran puhelimesa sekoitin sanat avdelning (osasto) ja avföring (uloste), mitähän luurin toisessa päässä ajateltiin! Eräs ystävänä halusi ostaa seitsemän posti-

Kultaisen hammastikun kerhon merkki

merkkiä, mutta ei tullut ymmärretyksi koska ei osannut lausua suhu-äännettä sanassa sju, joten hän ratkaisi ongelman pyytämällä kolme plus neljä merkkiä. Ruotsalainen Anders ei hallinnut suomalaisia kirosanoja, vasaralla sormeensa lyötyään hän karjui suureen ääneen Terve Terve, tarkoitti kaiketi p**kele p**kele.

Meidän piti suorittaa virallinen kielikoe saadaksemme laillistetun sairaanhoitajan nimikkeen terveydenhuollon rekisteriin, siitä sain kiitettävän arvosanan. Myöhemmin suoritin Tukholman yliopistossa 60 opintoviikon laajuisen hallinnon tutkinnon (Hälso- och sjukvårdsadministration), joten myös virastokieli tuli tutuksi. Hallinnon tehtävissä sitten viihdyinkin viimeiset kahdeksan vuotta Ruotsin ajastani.

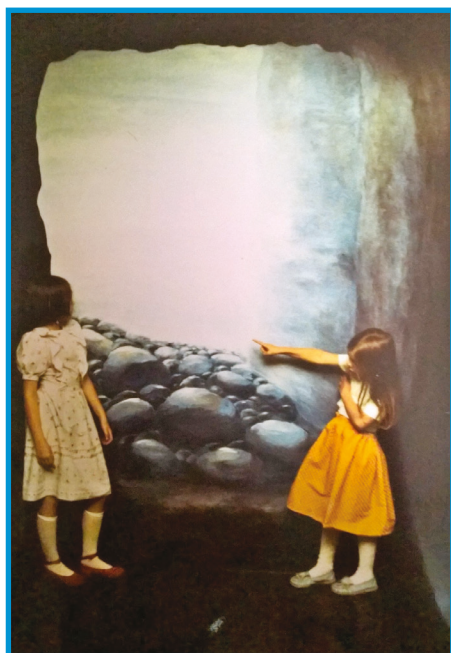
Työkavereiden kanssa perustimme Kultaisen hammastikun kerhon. Kokoonnuimme kahdesti vuodessa ja kukin emäntä vuorollaan kokkasi mitä ihanimpia ruokia, menyyn piti sisältää vähintään kolme ruokalajia. Harjoitusruuista myös perheet pääsivät nauttimaan. Ruotsin aikaisiin ansioihini kuuluu myös ajokortin suorittaminen. Nyt tuskin tohtisin kurvaila Tukholman vilkkaassa liikenteessä.

Pitkän harkinnan jälkeen päätin muuttaa takaisin Suomeen, sillä äitini oli sairastunut vakavasti ja halusin olla lähempänä perhettäni. Ne kaksi muuta entistä nuorta naista jäivät Ruotsiin, perustivat perheet ja ovat nyt molemmat isoäitejä.

En olisi uskonut, että minä, joka ylioppilas-kirjoituksissa ensimmäisellä kerralla reputin ruotsin kielessä, joskus sanoisin sen olevan kaunis ja sointuva kieli, etenkin se Tukholman seudulla puhuttu. Eikä minulla todennäköisesti vielä ole kovin pahaa dementiaa koska lähes 30 vuotta Ruotsista lähtöni jälkeen hallitsen ruotsinkielen vieläkin.

Nykyajan nuorille maailma on eri lailla avoin jo lapsuudesta lähtien. On skype, netit ja perheet matkustelevat ulkomailla paljon. Myös vieraitten kielten opetus kouluissa audiovisuaalisine menetelmineen tähtää enemmän elävää elämää kuin kokeita varten. Ja vaihtopilaana voi hankkia kokemuksia ja kielikyppyjä niin kouluaikana kuin ammattiin valmistavien opintojen aikaanakin.

Anne-Marita Laukkanen

Veljentytät ihastelevat luolan suuaukkoa.

Laukkanen ja vävy maailmalla

Maailma on koko ajan pienemässä. Tänä päivänä voimme ottaa yhteyttä käytännössä joka paikkaan maapallolla. Näin ei kuitenkaan ole ollut pitkään.

Ensimmäinen ulkomaan matkani oli seurausta partiosta. Toisen lukioluokan jälkeen, vuonna 1973, Sotkamoon tuli turisteina sveitsiläisiä hiihtämää ja Vuokatin Vaeltajien partiolaisia pyydettiin järjestämään heille usean päivän hiihtovaellus Sotkamon luonnossa. Minä olin tuota retkeä vetämässä. Tehtävä oli haastava - umpihankeen tehtiin ladut eikä taidettu kovin hyvin vielä tuntea noita saloja...

Asiakkaamme olivat kuitenkin tyytyväisiä ja he tarjosivat minulle mahdollisuuden päästä kesäksi töihin yhden osanottajan maatilalle. Siitä alkoi kansainvälinen urani – ja samalla pääsin oppimaan saksan kieltä.

Seuraava merkittävä reissu oli yliopiston metsätieteiden vaihto-ohjelma Tšekkoslovakian Brnossa 1980. Siellä metsätaloudenkin oli sosialistista ja keskieuropalaista, paljon työvoimaa perustuen yksittäisten puiden kaatamiseen, metsästys ja kalastus olivat merkittävä osa kokonaisuutta. Harjoittelijat lännestä olivat harvinaisia, päämetsänhoitaja avasi heti aamusta pullon luumuviinaa ja päivä sujui rattoisasti – metsässäkin käytiin. Ainakin olimme varmoja siitä, että Suomen metsätalous oli edellä sosialistista!

Metsänhoitajaopinnot jatkuivat ja lähin opettajani kyseli yhtenä päivänä, tietäisimmeko ketään, joka haluaisi metsien arviointiin ja sen opettamisen Tansaniaan. Ystäväni Juhani Pyykönen ja minä ilmoittauduimme välittömästi, siitä alkoi metsäasiantuntijan tai konsultin ura. Tansaniassa ensimmäinen työ oli arvioida ja suunnitella Länsi-Usambaran vuorilla istutettujen havupuiden määrää ja käytön mahdollisuuksia. Vuorilta puut kuljetettiin köysiradalla vuorilta tasangolle masai-sotilaiden alueelle.

Siinä onnistuttiin ja minulle tarjottiin haasteellista projektipäällikön työtä Itä-Usambarassa. Siellä oltiin jo oikeassa viidakossa ja haasteita oli paljon. Suomen kehitysyhteistyöllä oli alettu hakata Itä-Usambaraa samalla kun oli maailmanlaajuisesti löydetty sen ainutlaatuisen suojeluarvo: runsaasti lajeja, joita oli vain näillä ja lähellä olevilla vuorilla. Suomalaiset olivat aloittaneet hakkuut metsäkoneilla ja Suomesta tuoduilla Sisuilla, jälki oli kamalaa metsässä, teillä ja paikallisten asuinpaikoilla. Siitä pääsin ensimmäistä kertaa Suomen televisioonkin selvittämään tilannetta. Tänäpäin Itä-Usambaran luonnonsuojelu on suojeltu ja niitä pidetään edelleenkin yksinä parhaista maailmassa (Eastern Arc Mountains).

Tuosta Itä-Usambara ajasta on maailma pienentynyt merkittävästi. Kun olin ensimmäisellä reissuilla Tangan kaupungissa Koillis-Tansaniassa, yhteys kotikonttoriin oli mahdollista vain telexillä, maastossa ei ollut juuri mitään yhteystapaa, puhelimetkaan eivät yleensä toimineet. Tänäpäin joka paikkaan maailmassa saadaan yhteys ilmojen kautta! Monesti mietti, että silloin oli paljon vapaampaa ja itsenäisempää.

Anu (Laukkanen, vaimoni) oli yhdellä matkalla mukana ja meillä oli aikaa myös käydä Kilimanjarolla, minä kahdesti, Anu kerran. Oli hieno elämys tuntea ensimmäistä kertaa vähähappinen ilma ja sen aiheuttama kaiken hidastuminen. Usambaran hanketta vedin Suomesta käsin ja kävin siellä usein seuranta-kokouksissa. Metsähallitus oli perustanut konsulttiyhtiön hankkeiden toteutukseen ja minä olin apulaisjohtajana vastuussa saatujen hankkeiden toteutuksesta. Hankkeita oli ja uusia haalittiin: Nepalin valtion metsien inventointi, Vietnamin vuoret, useita hankkeita Tansaniassa ja sen Zanzibarin saarilla, jossa oli todella hieno, vanha kivikaupunki, Macchu Picchu Perussa. Siellä omistussuhteet estivät pitkälti etenemisen. Olin muutamia vuosia ”pääsihteerinä” ryhmälle, joka kehitti ja yhte-

Anu ja Matti Bhutanin vuorilla

näisti metsä- ja luontoalalla kehitysyhteistyösä, mielenkiintoista tuostakin näkökulmasta.

Olin hakenut asiantuntijaksi FAO:n metsäohjelmaan, mutta en ollut pestiä saanut. Yhtenä aamuna Fredrikinkadun asuntoomme tipahdi postilaatikosta telex! Siinä kysyttiin, haluaisinko metsien käytön ja suunnittelun asiantuntijaksi Bhutaniin? Silloin kyseltiin moneen paikkaan ja aina vastasin, ettei nyt, mutta jos tulee paikka Bhutaniin, lähdemme heti ja sinementtiin!

ShangriLa –ikuinen onni ja harmonia! Sitä se oli. Tietysti oli haasteitakin, mutta Bhutanin kuningaat ovat olleet viisaita ja uskovat kansan onnellisuuden nostamiseen! Kun me siellä asuimme 90-luvun alussa, maassa ei ollut televisio-ohjelmiakaan.

Sinne saimme myös pienen, adoptoidun Lilli-tyttären 4-kuukautisena ja heiveröisenä! Välillä pelkäsimme Lillin kehittymistä sekä ruokia ja juomia. Kaikkea mitä tarvittiin, myös saatiin. Onnelaa siis! Pääkaupunki Thimphussa tutustuimme paikallisiin, harvoin muihin ulkomaalaisiin ja ylläpidimme seuraelämää. YK:n ruokaohjelman asiantuntija jo ennen tuloamme oli Marjaana Pekkola, joka opetti meitä maan tapoihin.

Minä olin paljon maastossa, jossa ei nopeasti liikuttu. Bhutan alkoi n 200 metrin korkeudelta ja päätyi yli 8 kilometriin. Korkeimmillaan olimme reilussa 5 kilometrissä. Upeaa! Kirput ja ilimadot pitivät välillä omia juhliiaan. Aina välillä pysähdyin ja mietin, paljonko olisin valmis maksamaan siitä, että saan täällä työskennellä! Olisin saanut jatkaa, mutta päätimme palata kahden vuoden Bhutanissa asumisen jälkeen Suomeen 1993, vaikka 90-luvun lamalla peloteltiin siellä saakka.

Vielä tuli pyyntö asiantuntijaksi Seychelleille, eikä pitkään ehditty kotomaassa olla. Se oli toinen paratiisi. Olimme siellä noin 4 kuukautta. Sinne lensi saksalainen lomalentokone ja meillä oli kahden viikon välein vieraiden vai-

Lilli Lyldia Manjuri Määttä Seychellien hiekoilla

to! Sielläkin mietittiin pienimuotoisen metsien käytön kehittämistä ja elettiin meren elävillä ja muilla herkuilla. Siellähän kasvaa oikea vanilja ja coco de mer, maailman suurin hedelmä, kookos. Oli upeita palmumetsiköitä. Kaikki saaret olivat erilaisia luonnoltaan ja ihmisiltään.

Seychellien jälkeenkin olin vielä konsulttina, mutta sitten 2005 palasin takaisin Suomen metsähallituksen aluejohtajaksi Etelä-Suomeen. Sen jälkeen, kävin vielä useita kertoja Kosovossa EU:n edustajana Kosovon metsien kehittämisessä. Sekin todella mielenkiintoista ja vuoriakin löytyi.

Työtehtävät olivat haasteellisia ja mielenkiintoisia ja opettivat, miten ihmiset ovat samanlaisia ajatuksineen ja toiveineen. Buddhalaisuus Bhutanin uskontona on kiintoisa kaiken elävän vaalijana.

Matti Määttä ja Anu Laukkanen

Bhutanin, Druk yul, kuningas ja Je Khenpo, munkkikunnan pää (kumartuneena) keltaisena

Eero Laukkasen kuulumisia Floridasta

Paljon on ehtinyt kuu kiertää maata ympäri siitä, kun viimeksi kuulumisia tänne kirjoittelin. Se taisi olla Pielaveden Laukkasten sukukokouksen aikaan Pohtimolammella kesällä, heinäkuun 16 päivä, herran vuonna 2011.

Poikani, esikoiseni Niilo Arvidhan, syntyi silloin samana päivänä, aivan kuin järjestämäni sukujuhlan ”kunniaksi”! Sukujuhlaväki sai jännätä päivän mittaan, milloin synnytys käynnistyy. Ilmoitinhan heti sukujuhlan aluksi, että lapsiväsi tuli juuri perjantai-iltana Floridassa, ja poeka syntyy milloin tahansa.

Nooh, tapahtui niinä aikoina...., sukujuhla ehti loppua ja menin kotiin Nivankylään Mauri-veljen ja äidin luokse. Olimme pihalla, kun noin 18.30 Suomen aikaa Mauri-veli sytytteli pikku hunajasikaria (minun tuomaani), niin sanoin, että annapa mullekin yksi sikari. Mulla voi olla kohta aihetta polttaa sitä muutenkin ja juuri kun pistin sikarin huulilleni ja painoin sytkärin liipaisinta, ...aivan juuri silloin, puhelimeni soi, tuli puhelu Floridasta. Anita-ystävämme, joka avusti synnytyksessä, soitti ja sanoi, että juuri tulee pää ulos, kohta kuulet itkun ja niin kuulinkin.

Se veti vähän polvet veltoksi. Sitten hän antoi puhelimen Jenifer-vaimolleni, ja hän sai sieltä itkun seasta sanottua: ”Beautiful babyyy...”, Niilo Arvid oli syntynyt !!! Näin sitten Niilon viiden päivän päästä, kun palasin Floridaan.

Kyllä siinä silmät kostuivat jokaisella, joka siinä huoneessa oli. Olipa mahtava tunne pidellä ihan omatekemää poikaa. Sitä ei voi sanoa kuvilla.

Elämä jatkui ja Niilo kasvoi. Vaimo aloitti lukemaan tohtoriksi työn ohella ja suoritti tämän tutkinnon pikavauhtia 1,5 vuodessa. Yleensä se vie vuoden enemmän. Hän oli vielä raskaana suurimman osan aikaa tuosta opiskelusta.

Jes toinen poika, Johan Matti, syntyi sitten Jeniferin syntymäpäivänä eli tammikuun 17. 2014. Tähänkin liittyy ”hauska” juttu. Johan Matin piti syntyä n. viikon päästä ja kysyin, minne Jenifer haluaa syömään. Hän valitsi Cheese Cake Factoryn City Placessa 10 mailin päässä, West Palm Beachilla.

Kun sain auton parkkihalliin ja olin nousemasa autosta, Jenifer sanoikin, että tuu takaisin, jatketaan matkaa. Onneksi aivan vieressä, noin 3 mailin päässä oli hänen synnytyssairaalansa. Johan Matti teki tuloaan!! Kello oli silloin 18.30, ja kello 20.24, mulla oli poika sylissä!!! Wau, mikä mahtava tunne.

Tällä kertaa olin siis mukana synnytyksessä. Todella mahtavaa! Itkuhan siinä tuli, kun poika pyyhkäistiin pyyhkeeseen ja suoraan mun syliin. Poika katseli maailmaa silmät auki ihmetellen, missä nyt ollaan!!! On se vain nopeaa hommaa, kun kello oli 20.20 kuulin lääkärin sanovan: ”Viilto!...” Tämän kaikki toistivat, siis keisarin leikkauksella tietenkin tehtiin tämä toinen poika. Neljän minuutin päästä poika parku ulkona...., Tähän täytyy Eero Aaronpojan sanoa, että kyllä nopeampaa tuli ulos, ko alulle pantiin,....sano ;o)

Samana keväänä sitten matkustimme Montanan osavaltioon länsirannikolle. Toukokuussa oli Jeniferin valmistujaiset Univercity of Montana:ssa, jonka kautta hän etäopiskeli DPT:ksi, eli Doctor of Physical Therapy!

Samalla reissulla kävimme myös Yellowstone kansallispuistossa. Sinne ajaessa menimme paikan ohi, missä oli erittäin aukea paikka lumihuippuisten vuorten ympäröimänä Pojat, ja Jeniferikin näkivät lunta eka kerran. Lumipalloja tehtiin, leikittiin lumessa ja oli hauskaa!

Ajoin yhtenä päivänä vuokra-autolla 743 mailia Kalliovuorten läpi, Old Faithfullille, mikä on kuuluisa suihkulähde, geysir. Se suihkuttaa kuumaa vettä 30 metrin korkeuteen 90 minuutin välein.

Samalla pihalla käveli vapaana isoja biisoneita. Kyllä pojilla oli silmät suurina, kun sellainen kaksi kertaa hevosen kokoinen eläin kävelee hitaasti ohi n. 3-4 metrin päästä!! Tuli mieleen, jos tuo jostain hermostuu, tullee piilopaikoista uupelo!!!! Oikeastaan pelottikin vähän.

Sieltä noin puolen tunnin ajomatkan päässä on suuri Yellowstone-järvi, noin 2500 metrin korkeudessa merenpinnasta. Järvi oli vielä toukokuussa ihan umpijäissä. Kun lähdimme ajamaan pientä lumikinosten reunustamaa, mutkaista tietä, hotellin työntekijät varoittelivat, että siellä ei toimi kännykkä ja pitäkää

huoli, ettei bensa lopu sinne mennessä, Siellä oli havaittu susilaumojia liikkeellä, mutta susia ei nähty.

Niilo aloitti ”esileikki” -koulun jo 4-vuotiaana. Nyt hän käy Lantana Elementaryn Kindergarten luokkaa. Koulubussi hakee Niilon tuosta taloyhtiön portin vierestä, aivan meidän kohdalta ja tuo siihen takaisin. Koulu-aika on aamukahdeksasta iltapäiväkahteen. Niilo tykkää koulusta ja tekee mielellään läksynsä, aivan innolla. Hän on vähän autistinen ja käy puolet päivästä normaalia luokkaa, koska hän osaa lukea ja kirjoittaa. Toisen puolen päivää hän on ns. ”special” luokassa. Niilo pitää jopa laskemisesta. Hänet sijoitettiin vielä extrana Art-luokkaan. On muka taiteellinen. Hän on kiinnostunut autoista ja esimerkiksi tuntee kaikki planeetat ulkoa. Olemmekin leikkimielisesti sanoneet, että hänestä voisi tulla Amerikan ensimmäinen autistinen astronautti.

Niilo on vähän kranttu syömään ja se kuuluu tuohon autismiin osana. Salaattia hän syö mielellään, Johan Matti syö ihan mitä vaan. Matti kasvaa hurjaa vauhtia ja menee kohta Niilon ohi. Molemmat uivat jo ja käymmekin melkein päivittäin tuossa meidän isossa altaassa.

Jätimme Suomi-reissun tänä kesänä väliin ja ajoin vaimon Honda Civicilla Washington DC:n kautta Torontoon, Kanadaan. Olimme pari yötä väillä menen tullen. Paluumatkalla kävimme Niagaran putouksilla. Oli mahtava paikka. Meitä vähän pelotti veneretkellä putouksen vieressä. Vettä tuli ainakin kymmenen kertaa enemmän kuin Valaskosken voimalaitoksella Rovaniemellä.

Torontosta ajoimme vielä pari tuntia pohjoiseen Parry Soundiin vierailulle suomalaisten tuttavien luo. Ajoin viikon aikana yksin n. 6000 kilometriä, mutta eihän se vanhalle limusiinikuskille niin vaikeaa ollut. Haaveena on kiertää joskus Amerikan manner isommalla autolla. Aikaa siihen pitää varata ainakin kuukausi.

Katselemme taloa parasta aikaa, 2-3 makuuhuonetta ja uima-allas pitäisi tietenkin olla. Autooni, joka on Niilonkin mielestä mualiman paras, Intiniti FX45, 4.5 litran kasi kone, tulee isompi remppa, jonka meinaan tehdä itse.

Juuri vuokrasin tallin sitä varten. Kone pois ja uudet männät, samalla poraan isommaksi n. 5 -litraiseksi, vaihdan nokat, jne. Tehoa "saa tulla" n. 400 kaakkia.

Tällaista tänne kuuluu. Vaimo lentää ystäväntärensä häihin Kaliforniaan ensi viikolla. Minä ja Johan Matti lennetään Suomeen maaliskuussa ystävien häihin. Silloin on tarkoitus

päästä myös kelkkailemaan, niin onpahan se Johan Matillekin elämys.

Palataan astialle ja kaikkea hyvää sinne Suomeen Laukkasille ja muillekin sekä Hyvää JOULUA!

Eero Aaron-poika,....
no Laukkanempa tietennii...line

Rakkaat Laukkaset

Laukkasia on muuttanut, voisiko sanoa vuosisatoja paikasta toiseen. Muuttoaalto on varmasti alkanut jo 1800-luvulla, kun alkoi suuri kultaryntäys Kanadassa. Olen aivan varma että jo silloin Suomesta lähti moni Laukkanen kullan ja paremman elämän toivossa meren toiselle puolelle. Kenelle kävi parempi, kenellä oli vähän huonompi tuuri. 1900-luku toi tullessaan vapaussodan. Ja ainakin Karjalassa moni Laukkanen mm. Heikki Laukkanen möi hevosiaan. Sanoi pojilleen Heikille ja Matille että paetkaa kun vielä ehditte. Bolseviikit on kohta Karjalassakin. He ottivat siihen aikaan kaikki nuoret miehet sotaväkeen ja jos ei lähtenyt, lähti henki. Myös vanhemmat hyväkuntoiset miehet pakotettiin venäjän sotaväkeen. Heikki ja Matti hakivat Viipurista passin ja menivät Norjan kautta nousten Englantiin menevään laivaan ja sieltä Kanadaan.

Sitten olivat nämä, jotka ovat lähteneet yleensäkin paremman elämän toivossa Kanadaan tai Amerikkaan. Kun siellä on kaikki niin suurta ja hienoa. Aikaisemmin oli jo lähtenyt Heikin ja Matin sisko. Anna-Maria ja Ernesti, sekä heidän kaksi vuotias poikansa Tauno menivät Kanadaan, saivat lapsia ja Laukkasten sukua on

Anna-Mari ja Ernest

vielä tänäkin päivänä siellä. Myöhemmin lähtivät Jukka ja Maiju. Maiju pyysi iso-äitiänsä mukaan, mutta onnekseni hän ei lähtenyt. Jukasta ja Maijusta tuli John ja Mary. Heistä tuli kanankasvattajia. Heidän jälkikasvunsa elää vieläkin Marylandissa.

Oman värinsä tuovat myös eräs Kanadaan muuttaja joka meni velkojaan pakoon vuonna 1929 Hangon kautta. Taisi olla viimeisiä aikoja kun suuren meren taakse enää Hangosta pääsi. Erikillä oli vain huono tuuri. Hän meni Kai-vokseen töihin ja jäi maamassojen alle, kerrotaan. Erikistä ei suku paljon puhellut, kun jätti perheensä ja lähti. Iso-äitini sanoi et "lerikka män Amerikkaan," yllätys, Erik löytyikin Ka-

nadasta. Erik oli vaihtanut nimensä ja ikänsä jo Hangosta lähtiessään passitietoihin eli Erikistä tuli Erkki.

Tälläkin hetkellä asuu Kanadassa ja USA:ssa sukulaisiamme joiden kanssa olemme yhteydessä ja jotka ovat Laukkasia ja sukua meille. Epäilen että tuskin koskaan tulen näkemään muita kun heitä jotka olivat Haaparannan Laukkasten sukukokouksessa. Suku on suuri ja moniulotteinen, meitä on moneksi. On niitä jotka ovat tehneet "hyviä asioita ja sitten on suvun mustia lampaista" aina jokunen joukossa.

Kirj. Jaana Väisänen

John (Juha) Lahdelma perheeseen

Kiveen hakattu prologi

Kesällä 2016 löytyi Pielaveden Laukkalassa pihamaata laitettaessa nurmikerroksen alta kallioon tai isoon kiveen hakattu kaiverrus M.L. 18 25/xII 87 + 18 18/v 91. Kaiverruksen löysi aiemmin Tikanahon pihapiiriin kuuluneelle tontille suistamolaisten Monosten rakentaman taon vierestä kyseisen talon, Pajulan, nykyinen omistaja Erja Räisänen. Hän kertoi löydöstään Tikanahon nykyiselle omistajalle Marjaana Laukkaselle, joka otti yhteyttä allekirjoittaneeseen. Kävin valokuvaamassa kaiverruksen ja soitettuani Aimolle Saloon, alkoi arvoitus ratketa. Aimo lähetti nipun sukutauluja, joista taulu 542 antoi selvityksen tapahtumaketjulle, minkä prologiksi kaiverrus muotoutui, sen kautta tuli ilmi Laukkasia kohdanneita tragedioita.

Tikanahon talossa asui ennen nykyistä Halmelammin sukuhaaraa Haippolasta tilalle muutamia vuosikymmeniä kaiverruksen tapahtumia aikaisemmin muuttanut perhe. Taloa on nimettykin Haippolan Tikanahoksi. Aimon lähettämän sukutaulun mukaan Tikanahossa asui silloin Matts ja Frederika o.s Gång Laukkanen. Heidän esikoistyttärensä Mariana syntyi 25.12.1887 ja kuoli 18.5.1891, syy hivutustauti. Kaiverrus tehtiin hänen muistokseen, mutta en osaa sanoa mihin tyttönen on haudattu. Mutta sukutaulu 542 järkytti lisää. Toinen lapsi Anna syntyi 13.4.1889 ja kuoli kuumeeeseen 13.9.1898. Kolmas oli kuuromykkä poika Viljam, joka oli syntynyt 22.7.1891, kuolinajasta ei tietoa. Neljäs lapsi Hugo sai elää 28.2.1894-12.6.1894 välisen vajaan neljän

Kaiverrus kalliossa

kuukauden ajan ja hinkuyskä vei hänet. Viidentenä syntynyt Emil eli 7.7.1895 -27.2.1896 ja kuolinsyyksi kirkonkirjaan on pantu hivutustauti. Kuopus Hilda Selina syntyi 4.4.1898 ja hänen ollessa noin seitsenkuinen kuoli äiti Frederika 19.11.1898 ja keuhkokuume nujersi Hilda Selinan 2.8.1899, jolloin Matts oli menettänyt kaikki muut perheensä jäsenet runsaassa kahdeksassa vuodessa. Mattsin kuolinaika ei ole tiedossa, mutta samanaikaisesti tilalla asui kaksi veljeä, kiertokoulun opettajaksi mainittu Juho sekä Henrik Fabian. Laukkalan kirjan mukaan tässä välissä Tikanahossa asui lampuotina Jussi Ruotsalaisen perhe ennen Halmelamilta tullutta Jaakkoa, jonka pojan tytär nykyinen omistaja Marjaana on.

Nykyisten Sote-sotkujen kanssa piehtaroiwa ja niitä arvosteleva voi kuvitella, millaista oli kun ei ollut tietoakaan mistään Sotesta. Kun tutkii vanhoja sukutauluja, havaitse, että perheet olivat isoja, 8-14 lapsisia, joista aikuiseksi varttui ehkä 10-40 prosenttia, Mattsin lapsille tuo prosentti oli 0. Kun olen vähän pintaa raapaisten tutkinut Aimon tekemää luetteloa, törmäsin outoon ja järkyttävään tapahtumaan, joka sattui Mattsin esi-isille neljä sukupolvea aikaisemmin.

Haippolan talossa asui 1800-luvun alkuvuosina veljekset Adam ja Staphan Laukkanen. Adamille syntyi kaikkiaan kymmenen lasta vuosina 1788-1811 ja Staphanille vuosina 1784-1809 neljätoista. Juhannuksen seutuun, 28.6.1808 hukkui Adamin lapsia kolme ja Staphanin lapsia kaksi, siis yhteensä viisi, iältään he olivat puolestatoista vuodesta vähän yli kahdeksaan vuoteen. En ole kuullut koskaan kerrottavan tarinaa, miten tämä tragedia on sattunut. Tunnen Haippolan talon hyvin. Se sijaitsee mutapohjaisen, n. 2 km pitkän Savijärven länsirannalla, ehkä kolmisensataa metriä rannasta ja minä asun lähes vastapäätä järven itärannalla. Merkillistä, ettei sukuun ole jäänyt perimätietoa tapahtumien kulusta. Mutta tähän tapahtui ennen sanomalehtiä ja sosiaalista mediaa. Se vain tapahtui, eikä se aiheuttanut ilmeisesti muuta kuin kirkonkirjamerkinnän, hukkui. Sen aikakauden, ilmiö oli, että Adamilta eli edes lähellekään aikuisikää viisi ja Staphanilta seitsemän lasta, prosenteissa kuitenkin noin 50. Jotta arvostaisimme paremmin nykypäivää, kannattaa tutustua sukututkimuksesta löytyviin tietoihin, - ihan ajatuksen kera.

Timo Laukkanen, Laukkala

Keväällä 1885 muutti isoisäni isä Paavo (Pähl) Laukkanen Keiteleen Vuonamonlahdelta Hailikkoon 17. päivä toukokuuta. Kahta vuotta myöhemmin hän solmi avioliiton Salossa 14.5. 1887 Emerentia Sofia Kajanderin kanssa. Avioliitosta syntyi kahdeksan lasta; Lempi, Paavo, Emil, Anders (Antti), Armas, Hilja Anna Sofia (Anni), Thure ja isoisämme Arvo Makari- us (synt. 28.2. 1903).

Näistä Laukkasista opin tuntemaan vain Antin ja Annin (Kivikallio). Antti asui Raisiossa suurimman osan elämänsä ja Anni muutti Salosta Helsinkiin 17 vuotiaana, missä hän myöhemmin solmi avioliiton Anselmi Kivikallion kanssa. Asuessamme Helsingissä vuodesta 1961, Kivikalliot olivat meille Tapion kanssa lähimmät isovanhemmat, joskin pidimme jatkuvasti yhteyttä myös Antti ja Tekla Laukkaseen Raisioon.

Kun tämän numeron aiheena on ”ulkomaila asuneet/ asuvat Laukkaset”, muistelenpa hetken Antin vaiheita 1930-luvusta eteenpäin. Antti asui tuolloin Salossa ja oli niitä kuuluisia ”Perttelin tullin Laukkassii” (Joista sanontaa; ”Juu, ei nää oo kaukkassii, nää on niitä Perttelin tullin Laukkassii”. Veljessarja oli kuuluisa paini- ja nyrkkeily harrastuksistaan ja oli muodostunut jonkinlaiseksi ”käsitteeksi” sen aikaiseen Saloon heidän kärkkäydestään ottaa ”miehestä mittaa” siinä kotinurkillaan. Isäni Olavi Virtanen (Arvon Salon keväätalven käräjillä tunnustettu poika) muisteli Antin tienneen kerrankin, kun Laukkasen veljekset olivat ”pitäneet paikallista kuria” ja poliisille oli kantautunut tieto väkivaltatilanteesta heidän kulmillaan. Poliisi oli aluksi hyvin hanakasti kysynyt, että missäs sellaista kuria nyt pidetään? , niin oli saanut ”kuulla että Perttelissä” . ”Jaha, jaha, ei me nyt sinne ehditä lähteä!” oli ollut virkavallan vastaus.

Isoisämme Arvo menestyi aivan kunnan painikilpailuissakin ja oli Antin tietämän mukaan

aivan kevyen sarjan Suomen silloisia huippuja painissa.

Mutta Antin, Arvon isonveljen, ulkomaan matka suuntautui Amerikkaan, isäni tietämän mukaan 1930-luvulla. Antilla oli vähän varoja ja kun hän oli syyskesänä Suomesta suunnannut Amerikan Virginiaan, hänen oli ensimmäisenä talvena jäätävä Englannin hiilikaivoksille tienamaan meren ylitykseen tarvittavia rahoja. Amerikassa hän oli töissä Virginiassa suurella voimalaitostyömaalla.

Matka takaisin Suomeenkaan ei sujunut komelluksitta; Merimiehistä ja etenkin riskeistä ahtaajista oli pula, ja kun Antti oli riskissä kunnossa, olivat juottaneet hänet lähtösatamassa juovuksiin ja veivät Panaman kautta Vietnamiin menevään laivaan. Sieltä Antti oli hakeutunut Vladivostokiin, mistä hän oli junalla tullut jäniksenä Pietariin ja sitä kautta Suomeen.

Antti oli vanhuuden päivillään sovinnon mies, innostui helposti lasten kanssa kisailemaan ja oli hyväntahtoinen ja herkkä ihminen. Hänen kauttaan olemme veljeni kanssa opetelleet jotakin elämän ainutkertaisuudesta ja siitä, kuinka konkreettisista ja pienistä asioista voi elämä rakentua, ja sitten kun matkalla kenkä alkaa ”klapsuttaa” (Antin sanonta väljäksi käyneestä jalkineesta), niin sitä täytyy jollakin ”fylata”, ettei se enää hidasta matkaa.

Psalmassa 68:4-6 ovat sanat: ”Syntimme ovat meille liian raskaat, mutta sinä ne annat anteeksi. Autuas se, jonka sinä valitset! Hän saa tulla luoksesi ja asua pyhäkössäsi. Ravitse meidät huoneesi antimilla, temppelisi pyhyydellä! Sinuun luottavat kaikki maan ääret ja kaukaiset meren rannat.”

Timo Vuojus
Laukaa

Ansa Haapalainen

puheenjohtaja
Niitty polku 3 A 6, 79600 Joroinen
ansa.haapalainen@gmail.com
050 327 0601
Juvan sukuhaara

Johanna Lindbohm

varapuheenjohtaja
Tuomikatu 40, 50120 Mikkeli
johanna.lindbohm@edu.mikkeli.fi
040 590 4527
Juvan sukuhaara

Oskari Laukkanen

varainhoitaja
Neularanta 4, 70780 Kuopio
oskari.laukkanen@gmail.com
040 027 1353
Pielaveden sukuhaara

Juhani Tenhunen

Päiväkummuntie 8 b 6, 02210 Espoo
e.juhani.tenhunen@gmail.com
040 861 0723
Pielaveden sukuhaara

Kirsi Kinnari

Vuonankuja 6, 55100 Imatra
kirsi.kinnari@ely-keskus.fi
040 043 4805
Pielaveden (Kiuruvesi) sukuhaara

Leo Laakko

Latvakuja 2, 16300 Orimattila
leo.laakko@gmail.com
044 323 7475
Pielaveden (Kiuruvesi) sukuhaara

Anne-Marita Laukkanen

Kuusihaankatu 1 b 28, 45150 Kouvola
annemaritalaukkanen@gmail.com
040 724 7418
Pielaveden (Keitele) sukuhaara

Pia Laukkanen

Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä
pia.laukkanen@siskoti.fi
050 344 0456
Kesälahden sukuhaara

Risto Laukkanen

Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä
risto.laukkanen@elisanet.fi
040 064 7637
Kesälahden sukuhaara

Ritva Laukkanen

lehden toimittaja
Vanamokuja 2 B, 50120 Mikkeli
ritva.m.laukkanen@elisanet.fi
040 051 0241
Juvan sukuhaara

Taina Saarenpää

Näätäkuja 3 b 11, 01480 Vantaa
taina.saarenpaa@live.fi
040 580 8655
Kiteen sukuhaara

Jaana Väisänen

Saraheinäntie 3 a 1, 72400 Pielavesi
jaana-annikki@hotmail.fi
040 756 5221
Räisälän sukuhaara

Posti Green

***Iloitaan itsenäisyydestä,
juhlitaan Joulua ja vuotta 2017!***